Florence Scovell - Shin

VIAŢA E UN JOC

Lumina Soarelui lui Dumnezeu adusă pe pământul nostru de Christos a pătruns încet în mintea oamenilor în cei aproape 2000 de ani. Din această Lumină sfântă s-a hrănit mintea oamenilor, şi de azi ne putem bucura, în parte, de binefacerile ei. Unii oameni, făcându-se slujitorii ei, s-au speriat de consecinţele ei şi au falsificat-o. În numele lui Dumnezeu au făcut mult rău, au dat foc la oameni, au condamnat la moarte; au însetat sufletele oamenilor cu "iertări" (indulgenţe), pomeni, spovedanii, alte nenorociri şi născociri, sub masca iertării unui Dumnezeu despre care au spus că este aspru, făcându-l astfel dur şi vanitos. Au făcut atâta rău că au întunecat şi speriat sufletele lumii. Iar ca rezultat, întunericul minţilor s-a manifestat din plin. Este epoca lui Kali Yuga cea în care trăim acum şi pe care o numim civilizaţie. Şi acum Christos, Fiul lui Dumnezeu, care ne-a dat această Lumină cu sacrificiul pe care-l ştim, vine din nou să ne dea Învăţătura Sfântă a sănătăţii desăvârşite, a stăpânirii, a dezrobirii şi a vieţii veşnice. El ne învaţă că nu există decât un Dumnezeu, Tatăl tuturor, că acest Dumnezeu e plin de iubire, de bunătate, de Lumină, Frumuseţe veşnică şi PACE! Dumnezeu Tatăl nostru nu ne pedepseşte niciodata căci el a făcut Legea Vieţii, ci ne pedepsim fiecare încălcând-o. Închei cerându-vă să ne pregătim a înţelege bine aceasta, pentru ca tâlharii să nu-l mai răstignească încă o dată, căci aceasta ar însemna şi răstignirea noastră.

Mulţi oameni cred că viaţa este o luptă; în jurul acestei vederi greşite, scurta noastră şedere pe pământ este transformată într-un infern, în loc de a culege roadele experienţei şi ale liniştii, fericiţi şi liniştiţi pentru a ne putea aşeza dincolo la un loc de pace. De multe ori nu ne dăm seama că trăim, şi abia când a venit ceasul fatal care întrerupe lanţurile în care noi singuri ne-am legat, atunci ne dăm seama. Dar e prea târziu. Căci necruţătoarea Lege ne aşează în alte lanţuri de unde nu scăpăm decât când am plătit toată datoria. Şi apoi suntem din nou aduşi la viaţă - la renaştere - condiţionaţi de multe ori de ceea ce am datorat. Şi aşa, mereu, trăim în această suferinţă, aici şi dincolo.

S-ar putea spune că viaţa este un joc, în care dacă am şti să ne comportăm, ne-am bucura atât în această existenţă, de roadele ei, cât şi în cealaltă viaţă, nemaivorbind de evoluţie şi de roadele ei.

În Vechiul Testament găsim reguli de o mare claritate; Christos ne învaţă cum să dăm şi să primim sau ce înseamnă a da şi a primi. "Ceea ce seamănă cineva, aceea va culege"! Deci orice exteriorizează un om în vorbă sau în faptă se va întoarce spre el, căci ceea ce dă, aceea va primi. Dacă dă ură va primi ură, dacă dă dragoste va primi dragoste, dacă critică va fi criticat, dacă minte va fi minţit, dacă înşeală va fi înşelat. Trebuie să mai ştim că imaginaţia are un rol principal în "Jocul vieţii".

"Ţine-ţi inima (imaginaţia) în frâu cu toată tăria, căci prin mijlocul ei trec toate cărările vieţii" (Proverbe, IV:23). Aceasta înseamnă că orice îşi imaginează un om, mai devreme sau mai târziu are să se exteriorizeze în lucrurile lui, în întâmplările vieţii lui.

Cunosc pe cineva care se temea de o anumită boală. Era o boală foarte rară şi greu de contractat, dar el mereu şi-o închipuia şi citea adesea despre ea, până când s-a manifestat în corpul lui şi a murit ca victimă a acelei boli, a

imaginaţiei lui distrugătoare.

Aşadar, pentru a face cu succes jocul vieţii, trebuie să ne controlăm imaginaţia. O persoană care şi-a obişnuit imaginaţia să-şi închipuie numai bine îşi atrage în viaţă ("fiecare după dreapta dorinţă a inimii lui"): sănătate, bogăţie, dragoste, prieteni, cea mai desăvârşită expresie a celor mai înalte idealuri ale sale.

Imaginaţia a fost denumită "foarfeca minţii", fiindcă taie mereu, zi de zi, imaginile pe care omul şi le închipuie, aşa că mai devreme sau mai târziu, el va întâlni propriile lui creaţii, imaginate, în lumea din jurul lui. Ca să-şi poată modela cu succes imaginaţia, el trebuie să înţeleagă modul de funcţionare a minţii lui. Grecii spuneau: "Cunoaşte-te pe tine însuţi!".

Mintea omului prezintă trei aspecte: subconştientul, conştientul şi supraconştientul. Subconştientul este numai o cantitate de forţe fără o direcţie; este tocmai ca apa care stă şi face ce este dirijat să facă, el n-are putere de acţiune.

Am cunoscut o femeie care, pe când era copilă, îşi imagina mereu că va fi văduvă; se gătea cu haine negre, purta un văl negru lung, iar oamenilor le părea că este tare isteaţă şi distractivă. A crescut şi s-a măritat cu un om pe care l-a iubit foarte mult. În scurt timp, el a murit şi ea a purtat văluri negre ani de-a rândul. Imaginea ei de văduvă s-a impregnat în subconştientul ei şi, la momentul potrivit, s-a manifestat fără să-i pese de dezastrul obţinut.

Mintea conştientă este numită muritoare sau trupească. Este minte omenească şi vede viaţa aşa cum pare că este. Ea vede moartea, dezastrul, boala şi limitările de orice fel şi, cu aceste imagini, ea impregnează subconştientul.

Mintea supraconştientă este mintea divină - dinlăuntrul fiecărui om - şi este domeniul ideilor perfecte. În ea se află "modelul perfect" amintit de Platon, modelul divin, fiindcă există un model divin pentru fiecare om.

"Există un gol pe care tu trebuie să-l umpli şi pe care nimeni altul nu-l poate umple, ceva ce tu ai de făcut şi pe care nimeni altcineva nu poate să-l facă pentru tine."

Toate aceste idei perfecte sunt exact înfăţişate în mintea supraconştientă. De obicei ele ţâşnesc în conştienţă ca un ideal nerealizabil, "ceva prea frumos ca sa fie adevărat".

În realitate, acesta este adevăratul destin al omului, străfulgerat de către inteligenţa infinită, care este înlăuntrul lui însuşi.

Mulţi oameni nu-şi cunosc propria lor menire, se luptă pentru lucruri şi situaţii care nu trebuie să le aparţină lor şi care, dacă ar fi realizate, le-ar aduce numai decepţii şi insatisfacţii.

O femeie veni la mine şi-mi ceru să-i spun "cuvântul" care s-o ajute să se căsătorească cu un tânăr oarecare, de care se simţea foarte îndrăgostită. I-am răspuns că aceasta ar fi o violare a legilor universale şi că voi rosti cuvântul pentru omul de drept, omul care îi aparţine prin "alegerea divină". Am adăugat: "Dacă A.B. este omul care îţi aparţine prin alegerea divină, nu-l poţi pierde, iar dacă nu e el, atunci vei primi echivalentul lui".

Ea l-a văzut pe A.B. de mai multe ori dar nici un pas hotărâtor n-a intervenit între ei, în prietenia lor. Într-o seară, ea mă chemă la telefon şi-mi spuse: “Ştii, în ultima săptămână A.B. nu mi s-a mai părut aşa de extraordinar”. I-am răspuns: "Se poate să nu fie el alegerea divină, poate că un altul este cel de drept". Puţin după aceea se întâlni cu un alt bărbat, care s-a îndrăgostit de ea şi care i-a spus că ea este idealul lui. El îi spunea tot ce altădată dorise ea să audă de la A.B. Curând s-a îndrăgostit şi ea de el şi n-a

mai interesat-o A.B.

Găsim aici legea înlocuirii. O idee dreaptă a înlocuit una greşită; prin aceasta n-au fost pierderi şi sacrificii. Christos spunea: "Ci căutaţi mai întâi Împărăţia lui Dumnezeu şi Dreptatea Lui, şi la toate acestea vi se vor adăuga". Tot El spune că Împărăţia este înlăuntrul omului. Împărăţia este domeniul ideilor drepte, al modelului divin.

Isus Christos ne învaţă că vorbele omului au un rol fundamental în jocul vieţii: "Din cuvintele tale te vei îndrepta şi din cuvintele tale te vei osândi".

Mulţi oameni au atras dezastrul în viaţa lor, prin vorbele lor greşite. O femeie mă întreba de ce viaţa ei de acum este plină de sărăcie şi de lipsuri. Înainte avea o casă mare, era înconjurată de lucruri frumoase şi avea mulţi bani. Am stabilit că, de pe atunci, obosită de conducerea casei, ea spunea mereu: "Sunt bolnavă şi obosită de lucru, aş vrea să trăiesc într-o ladă!" Aşadar, ea însăşi şi-a prorocit sieşi; "Într-o ladă!"

Mintea subconştientă nu are simţul umorului şi, adesea, oamenii ajung în situaţii nefericite prin cuvinte spuse în gol. Alt exemplu: o femeie care avea sume enorme de bani glumea uneori, spunând că se pregăteşte pentru azilul de săraci. După câţiva ani a devenit foarte săracă, deoarece şi-a impregnat subconştientul cu imaginea lipsurilor şi a limitării.

Din fericire, legea lucrează pe amândouă căile; o situaţie de lipsă poate fi schimbată într-una de prosperitate. O femeie veni la mine, într-o zi caldă de vară, ca să-i fac un tratament pentru prosperitate. Era timidă, dezorientată şi descurajată. Spunea că nu are în viaţa ei decât 8 dolari. I-am răspuns: "Dumnezeu va binecuvânta aceşti 8 dolari şi-i va înmulţi după cum Isus Christos a înmulţit pâinea şi peştii, fiindcă El a spus că fiecare om are puterea să binecuvânteze şi să înmulţească". Ea a întrebat: "Ce trebuie să fac?" I-am răspuns: "Urmează-ţi intuiţia. Ai vreo inspiraţie, să faci ceva, să te duci undeva?"

Intuiţia vine de la "in-tuitiv", adică să fii călăuzit dinăuntru, călăuza cea mai bună a omului. Despre legile intuiţiei voi reveni în alt capitol. Femeia a zis: "Nu ştiu, parcă aş dori să merg acasă; am exact banii de drum". Casa ei era într-un oraş sărăcăcios şi îndepărtat. Mintea raţională ar fi trebuit să-i spună: Stai în New York, caută-ţi ceva de lucru şi adună ceva bani.

I-am răspuns: "Du-te acasă. Nu nesocoti niciodată o inspiraţie". În ce mă priveşte, am spus următoarele cuvinte: "Spirit infinit, deschide calea pentru o mare abundenţă, ca un magnet irezistibil la tot ce-i aparţine prin drept divin". I-am spus şi ei, de asemenea, să repete această frază. Ajungând acasă a fost invitată de o veche cunoştinţă pentru a întâlni un prieten al familiei ei. Prin el a primit, ulterior, mii de dolari, într-un mod aproape miraculos. Mai târziu îmi spunea adesea: "Vorbeşte oamenilor despre femeia care a venit la tine cu 8 dolari şi o dorinţă. În calea omului există totdeauna belşugul, dar el poate să se manifeste numai prin credinţă, dorinţă sau cuvânt rostit".

Christos a arătat clar că omul trebuie să faca primul pas: "Cere şi ţi se va da. Caută şi vei afla. Bate şi ţi se va deschide." (Matei, 7.7). În Scripturi citim: "În ceea ce priveşte lucrul mâinilor mele, porunceşte tu mie".

Inteligenţa infinită, Dumnezeu, este gata întotdeauna să îndeplinească dorinţele omului, fie ele cât de mici sau mari. Fiecare dorinţă, exprimată sau neexprimată, este o cerere. De multe ori rămânem miraţi când o dorinţă se îndeplineşte dintr-o dată. Un exemplu: o dată, de Paşti, văzând mai mulţi trandafiri în geamul unei florării, am dorit să primesc unul şi, pentru o clipă, l-am văzut, mental, intrând pe uşă. Paştele veni şi, odată cu el, frumosul arbust de trandafir. Mulţumind prietenei mele, i-am spus că era exact ce am dorit. Ea

mi-a spus: "Nu ţi-am trimis trandafir, ci liliac". Aşadar florarul amestecase comanda primită şi-mi trimisese un arbust de trandafir numai pentru că eu lansasem legea în acţiune, şi a fost să am trandafirul pe care l-am dorit.

Între om şi idealurile lui cele mai înalte sau dorinţele inimii lui nu stă altceva decât îndoiala şi frica. Când omul doreşte fără teamă, orice dorinţă îi este îndeplinită instantaneu.

Într-un capitol viitor voi explica raţiunea ştiinţifică a acestui fapt şi cum trebuie să fie rasă frica din conştiinţa omului. Ea e singurul duşman al omului, frica şi lipsa, frica de nereuşită, de boală, de pierdere sau simţământul de nesiguranţă în vreun plan oarecare, frica de frică. Isus Christos a spus: "De ce sunteţi îngrijoraţi, o, voi, puţin credincioşilor?" (Matei, 8-26). Aşadar trebuie să înlocuim frica prin credinţă, fiindcă frica este credinţa inversată, credinţa în rău în loc de credinţa în bine.

Rostul jocului vieţii este acela de a vedea clar propriul tău bine şi de a înlătura toate imaginile mentale ale răului.

Aceasta se face prin impregnarea minţii subconştiente cu realizarea binelui. Un om foarte strălucitor şi plin de succes mi-a mărturisit că a izbutit să-şi smulga complet frica din conştiinţa lui şi că are convingerea fermă "că numai binele poate pătrunde în viaţa lui". El vedea în sinea lui, scrisă cu litere mari, această lozincă: "De ce să te îngrijorezi, poate că n-are să se întâmple niciodată." Aceste cuvinte s-au săpat în mintea lui subconştientă şi el are convingerea fermă că numai binele poate pătrunde în viaţa lui şi, de asemenea, că numai binele se poate manifesta.

În capitolul următor voi insista asupra metodelor de impregnare a minţii subconştiente. Ea este servitorul credincios al omului, dar trebuie multă băgare de seamă, pentru a i se da numai ordine exacte. Omul are mereu un ascultător tăcut în preajma lui, şi anume: mintea lui subconştientp.

Fiecare gând, vorbă, se imprimă acolo şi mai târziu apare în exterior cu detalii uimitoare. Subconştientul este asemenea unei înregistrări pe care un cântăreţ o face pe un disc de patefon foarte sensibil. Fiecare notă şi ton se înregistrează, şi dacă strănută sau ezită, de asemenea. De aceea, să sfărâmăm toate înregistrările vechi şi proaste din mintea subconştientului nostru, pe care nu dorim să le păstrăm şi să facem înregistrări noi şi frumoase. Spune "tare", cu putere şi convingere, aceste lucruri: "Acum sfărâm şi dărâm, prin cuvântul meu rostit, toate înregistrările greşite din mintea mea subconştientă. Acestea trebuie să se întoarcă la grămada de nisip a nimicniciilor originale, fiindcă ele au provenit din propria mea imaginaţie deşartă; fac acum înregistrări perfecte, prin Christ dinlăuntrul meu, înregistrări de sănătate, bogăţie, dragoste şi desăvârşită expresie de sine". Acesta este jocul vieţii, jocul desfăşurat în chip desăvârşit. În capitolele următoare vă voi arăta cum un om care nu cunoaşte puterea cuvântului este înapoia timpului său. "Moartea şi viaţa stau în puterea spuselor tale" (Proverbe, 13.21)".

Capitolul II
LEGEA PROSPERITĂŢII (SUCCESULUI)

"Ea, atotputernicia, va fi apărarea ta şi vei avea belşug de arginţi".

Unul dintre cele mai mari mesaje date rasei prin Scripturi este că Dumnezeu este averea omului şi omul poate pune în libertate, prin cuvântul lui rostit, tot ce-i aparţine prin drept divin. El trebuie să aibă perfectă încredere în cuvântul lui rostit. Isaia spunea: "Cuvintele mele nu se vor întoarce în van la mine, ci vor îndeplini ceea ce trebuie, acolo unde sunt trimise; vorbele şi

gândurile mele sunt o forţă vibratorie foarte puternică, care modelează trupul şi sufletul, şi toate treburile omului."

O femeie veni la mine disperată, spunând că va fi evacuată la 15 ale lunii, pentru 3.000 de dolari. Ea nu vedea cum ar putea găsi aceşti bani şi era deznădăjduită. I-am spus că Dumnezeu este averea ei şi că pentru fiecare cerere există un ajutor. Asa că am spus cuvântul. Am mulţumit că femeia va primi 3.000 de dolari la timpul potrivit şi pe calea cea dreaptă. I-am cerut să aibă perfectă încredere şi să acţioneze în concordanţă cu perfecta ei încredere. Mai târziu, ea mă chemă la telefon şi mă întrebă ce trebuie să facă. I-am spus: "Azi e sâmbătă, aşa că nu se fac evacuări azi; datoria dumitale e să te comporţi ca şi cum ai fi bogată, arătând prin acesta perfecta încredere în banii care vor veni". M-a invitat să iau masa cu ea, ca s-o îmbărbătez. Când am întâlnit-o la restaurant, am zis: "Nu-i momentul să faci economii, comandă o masă scumpă, acţionează ca şi cum ai fi primit cei 3.000 de dolari. Orice lucru, oricum ar fi, dacă îl ceri în rugăciune cu credinţă, îl vei primi. Trebuie să acţionezi ca şi cum ai fi primit cu adevărat". A doua zi, dis de dimineaţă, m-a invitat să stau cu ea în timpul zilei. I-am răspuns: "Nu, eşti protejată în mod divin şi Dumnezeu nu-i niciodată în întârziere". Seara mi-a telefonat şi mi-a spus, extrem de exaltată: "Draga mea, mi s-a întâmplat o minune! Stăteam în camera mea când am auzit soneria; am spus femeii să nu lase pe nimeni înăuntru. Femeia, care aşa a făcut, s-a uitat pe fereastră şi a spus: E vărul dumneavoastra, cel cu barbă albă. I-am spus: Cheamă-l, mi-ar place să-l văd. El era gata să dea colţul, când i-a auzit vocea şi s-a întors. Am stat de vorbă cu el aproape un ceas şi, la plecare, mă întrebă: Apropo, cum stai cu finanţele? I-am spus că-mi trebuiesc banii şi el mi-a răspuns: Îţi voi da 3.000 de dolari la începutul lunii. N-am vrut să-i spun că voi fi evacuată. Ce trebuie să fac? Am nevoie de ei mâine". I-am răspuns: "Spiritul nu-i niciodată în întârziere".

Am mulţumit că dânsa a primit banii pe plan invizibil şi că se vor manifesta la timp. A doua zi de dimineaţă o sună vărul său, care-i spuse: "Îţi voi da banii chiar azi". După amiază avea banii în contul ei de la bancă şi a scris cecurile atât de repede cât îi îngaduia emoţia ei. Dacă cineva are succes, dar se pregăteşte pentru pagubă, va culege situaţia pentru care se pregăteşte.

Un om a venit la mine să-mi ceară a spune cuvântul pentru ca o datorie să-i fie iertată. Am aflat însă că el pierdea vremea plănuind ce-i va spune omului când nu-şi va plăti datoria, neutralizând prin aceasta cuvintele mele. Ar fi trebuit să se vada pe el însuşi plătind datoria. Avem o exemplificare în Biblie cu cei trei regi în deşert, fără apă pentru oamenii şi caii lor. Întâlnindu-l pe profetul Elisei, el le-a dat acest răspuns minunat: “Astfel grăit-a Domnul; nu veţi avea vânt şi nici ploaie, şi totuşi veţi umple valea aceasta cu trandafiri.

Omul trebuie să se pregătească pentru lucrul pe care l-a cerut chiar când nu se întrevede nici cel mai slab semn. O femeie era în căutarea unui apartament, când era o mare lipsă de apartamente în New York. Prietenii spuneau: "Va trebui să vinzi mobila şi să te muţi la hotel!" Ea răspundea: "Nu vă îngrijiţi de mine; sunt supraom şi voi găsi apartamentul". Spunea mereu aşa: "Spirit infinit, deschide-mi calea pentru apartamentul cuvenit". Ea ştia că există un ajutor pentru fiecare cerere şi că aceasta va fi înfăptuită necondiţionat, lucrând pe plan spiritual. "Eu cu Dumnezeu formez majoritatea!" Şi pe când gândul sau raţiunea îi spunea că s-ar putea să nu găsească un apartament, ea se vedea cumpărând albituri pentru noul apartament.

Se pregătea astfel, acţionând ca şi cum ar fi avut apartamentul. A găsit

unul într-un mod miraculos, care i-a fost dat deşi existau vreo 200 de solicitanţi. Albiturile au devenit credinţă activă. E inutil să mai spunem că trandafirii sădiţi în deşert de cei trei regi au fost plini de flori.

Să te adânceşti în vibraţiile spirituale ale lucrurilor, nu-i uşor pentru un om obişnuit. Gândurile duşmane, de îndoială şi frică, se agită în subconştient. Ele sunt "armata străinilor" care trebuie alungată. Aceasta explică de ce este aşa de densă "întunecimea dinaintea zorilor". O mare realizare este precedată, în mod obişnuit, de gânduri chinuitoare. Făcîndu-ţi o declaraţie de înalt nivel spiritual, provoci credinţele vechi din subconştient şi "eroarea este expusă" pentru a fi eliminată. Trebuie să faci afirmaţiile despre adevăr în mod regulat, să te bucuri şi să mulţumeşti că ai primit într-adevăr. Aceasta înseamnă că fiecare dar, bun şi perfect, este al omului şi aşteaptă numai să fie recunoscut de el. "Înainte de a mă chema, îţi voi răspunde".

Omul poate primi numai ceea ce el însuşi poate vedea. Acest lucru e adevărat pentru fiecare om, la fel ca pentru toţi supusii lui Israel. Omul are numai ţara dinlăuntrul viziunii mentalului său. Fiecare operă sau mare realizare a fost adusă în manifestare prin menţinerea ei în viziune, şi adesea înaintea unei mari realizări vin aparenţe de nereuşită şi descurajare.

Când copiii lui Israel erau să ajungă în ţara făgăduinţei, le era teamă să păşească înăuntru, spunând că era plină de uriaşi care îi făceau să se simta ca nişte lăcuste. Aceasta este, de acum, experienţa fiecarui om.

Cu toate acestea, acela care cunoaste legea spirituală nu este zdruncinat de aparenţe şi se mai bucură încă, chiar şi în captivitate. Aceasta înseamnă că el persistă în viziunea lui, mulţumeşte că sfârşitul aşteptării este aproape şi că a primit. Isus a dat un minunat exemplu, spunând discipolilor: "Mi-aţi spus că mai sunt patru luni până ce-i gata recolta? Iată că vă spun vouă: Ridicaţi-vă privirea şi uitaţi-vă pe câmp, fiindcă e gata pentru seceriş." Viziunea lui clară a străpuns lumea materială, el a văzut, clar, în lumea cu patru dimensiuni, aşa cum sunt lucrurile cu adevărat, perfecte şi desăvârşite în Mintea Divină. Tot aşa, omul trebuie să ţină tot timpul trează flacăra viziunii lui şi să ceară manifestarea celor ce le-a primit cu adevărat. Poate să fie sănătate perfectă, dragoste, belşug, casă sau prieteni, expresia de sine perfectă. Toate acestea sunt idei perfecte şi complete, înregistrate în Mintea Divină, care trebuie să vină omului prin el şi nu la el.

Un om a venit să ceară un tratament pentru succes. Trebuia neapărat să călătorească un timp şi avea nevoie de 50.000 de dolari pentru întreprinderea sa. Timpul însă era aproape trecut când a venit la mine. Nimeni nu dorea să facă investiţii în întreprinderea sa şi banca refuzase, în mod categoric, să-i dea un împrumut. Am replicat: "Bănuiesc că ţi-ai pierdut firea când ai fost la bancă şi, de aceea, şi puterea. Poţi controla orice situaţie dacă te controlezi pe tine însuţi. Du-te iar la bancă şi eu îţi voi face tratamentul". Tratamentul era: “Eşti identificat în dragoste cu spiritul orişicui este în legătură cu banca; lasă ideea divină să se manifeste în această situaţie”. El îmi replică: "Femeie, spui lucruri imposibile, mâine e sâmbătă, banca se închide la 12 şi eu nu mă pot duce acolo decât până la 10, n-am timp până mâine, aşadar e prea târziu". Am răspuns că nu ştiu nimic despre afaceri, dar ştiu totul despre Dumnezeu. El n-are nevoie de timp şi niciodată nu-i în întârziere. Cu el toate lucrurile sunt posibile. El a spus: "Totul sună atât de frumos când stau şi te ascult, dar când voi pleca va fi îngrozitor".

Locuia într-un oraş îndepărtat şi, timp de o săptămână, n-am auzit nimic de el; ulterior am primit o scrisoare. Spunea: "Ai avut dreptate, am luat banii şi n-am să mă mai îndoiesc de adevărul lucrurilor pe care le-ai spus”. Când l-am

vazut, l-am întrebat ce s-a întâmplat. El a zis: “Trenul a fost în întârziere şi am ajuns acolo exact cu 15 minute înainte de a închide. Am păşit calm în bancă şi am spus că am venit pentru împrumut; ei mi l-au dat, fără nici o întrebare".

Au fost ultimele 15 minute ale timpului îngăduit lui şi Spiritul infinit n-a fost în întârziere. În această împrejurare, omul n-ar fi putut să se descurce singur. Avea nevoie de cineva care să-l ajute să-şi menţină viziunea. E ceea ce poate face un om pentru altul. Isus a cunoscut adevărul acesta când a spus: "Dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ, orice lucru pe care-l vor cere se va da de la Tatăl meu care este în ceruri". Cel care caută este prea copleşit de treburile sale şi atunci se umple de îndoială şi de frică. Prietenul sau "vindecătorul" vede clar succesul, sănătatea sau prosperitatea şi niciodată nu şovăie, pentru că el nu este legat de situaţie. E mult mai uşor să realizezi pentru altul decât pentru tine însuţi, aşa că nimeni nu trebuie să omită să ceară ajutor, când simte că şovăie.

Un observator subtil al vieţii a spus odată că "nici un om nu poate reuşi dacă altcineva nu crede în succesul lui".

Aceasta este puterea divină a viziunii şi mulţi dintre oamenii mari datorează succesul soţiei, surorii sau prietenului care a crezut în el şi a păstrat, fără şovăială, imaginea lor perfectă!

Capitolul III
PUTEREA CUVÂNTULUI

"Din cuvintele tale te vei îndrepta şi din cuvintele tale te vei osândi" (Matei, 12.37). Când cineva cunoaşte puterea cuvântului, e foarte îngrijit în conversaţia lui. Trebuie să observe reacţia cuvintelor lui, şi să ştie că ele nu trebuie să se întoarcă goale.

Prin vorba lui rostită, omul îşi făureşte continuu legi pentru el însuşi. Cunosc pe cineva care spunea: “Eu pierd întotdeauna trenul; el pleacă exact când ajung eu”. Fiica lui spunea: “Eu prind întotdeauna trenul; e sigur că vine exact când ajung eu”. Aceasta s-a întâmplat multă vreme. Fiecare şi-a făurit o lege pentru sine, unul de lipsuri, celalalt de succese. Aceasta este psihologia superstiţiilor. Potcoava sau piciorul de iepure nu conţin nici o putere, dar vorba spusă de omul cu credinţă, că acestea îi vor aduce noroc, creează speranţa în mintea subconştientă, care atrage o situaţie fericită. Cred, de altfel, că acestea nici nu sunt considerate când omul are o spiritualitate avansată şi cunoaşte o lege mai înaltă. Nu ne putem întoarce, dar putem evita "să se sape imagini".

Doi oameni din clasa mea au avut câteva luni succes în afaceri dar, deodată, ceva îi duse la faliment. Am analizat situaţia şi am găsit faptul că ei, în loc să-şi facă afirmaţia şi să aibă credinţă în Dumnezeu pentru succes şi prosperitate, îşi cumpăraseră fiecare câte o maimuţă “cu noroc". Am spus: “Văd că v-aţi încrezut mai mult într-o maimuţă norocoasă decât în Dumnezeu. Lăsaţi la o parte maimuţa cu noroc şi chemaţi legea iertării, fiindcă omul are puterea să-şi neutralizeze propriile sale greşeli". Ei au hotărât să renunţe la maimuţele norocoase şi le-a mers bine iarăşi. Asta nu înseamnă că trebuie să aruncăm toate obiectele purtătoare de noroc sau potcoavele din casă, dar trebuie să recunoaştem că ele nu au putere, că există o singură putere, Dumnezeu, dar că ele ajută să ţină mereu treaz sentimentul speranţei.

Într-o zi eram cu o prietenă care era foarte disperată. Traversând strada, ea a găsit o potcoavă. Imediat s-a bucurat şi şi-a recăpătat speranţa. Mi-a spus că Dumnezeu i-a trimis potcoava ca să-i dea curaj. În acel moment era, într-adevăr, singurul lucru care se putea înregistra în mintea ei. Speranţa ei a

devenit credinţă care s-a realizat într-un chip minunat. Doresc să clarific faptul că oamenii menţionaţi mai înainte se lăsau să depindă de maimuţele lor, considerându-le pe acestea ca purtătoare de noroc, spre deosebire de femeia care a recunoscut că îndărătul potcoavei este puterea lui Dumnezeu. Ştiu din propria experienţă că este nevoie de multă energie ca să nimiceşti credinţa că unele lucruri aduc nenorocire. Dacă lucrul s-a întâmplat, urmează dezamăgirea, fără doar şi poate. Am găsit că singura cale prin care am putut să fac o schimbare în subconştient a fost acela al folosirii afirmaţiei: "Nu există două puteri, există o singură putere, Dumnezeu. De aceea nu există piedici sau dezamăgiri şi acest lucru înseamnă o surpriză fericită". Am observat o schimbare imediată şi surprize fericite au început să apară în jurul meu. Aveam o prietenă care zicea că nu se putea hotărî să treaca pe sub o scară. I-am spus: "Dacă te temi, înseamnă că tu crezi în două puteri, binele şi răul, în loc de una singură. Cum Dumnezeu este absolut, nu pot exista două puteri opuse, decât dacă omul îşi face o lege falsă despre el însuşi. Arată că tu crezi într-o singură putere, Dumnezeu, şi că nu există nici o putere sau realitate în rău, trecând pe sub scara pe care o vei vedea. Puţin după aceea, ea se duse la banca ei. Dorea să-şi deschidă caseta din depozitul de seifuri şi în drumul ei era o scară. Era imposibil să ajungă la seif fără să treacă pe sub scară. Ea tremura de frică şi se întoarse. Totuşi, când a ajuns în stradă, vorbele mele i-au răsunat în ureche şi s-a decis să se întoarcă pentru a trece pe sub ea.

A fost un moment grav în viaţa ei, căci scările o ţinuseră în captivitate mulţi ani. S-a întors din stradă, dar scara nu mai era acolo. Asta se întâmplă adesea. Dacă vrei să-ţi învingi frica şi te-ai hotărât, de multe ori nici nu mai trebuie să faci acel lucru. E legea nonrezistenţei, care e aşa de puţin înţeleasă. Unii spun că curajul conţine geniu şi magie. Înfruntă orice situaţie fără frică şi nu va exista nici o situaţie pe care să n-o poţi înfrunta, ea cade prin propria greutate. Explicaţia este că frica atrage scara în drumul tău, iar curajul o îndepărtează. Astfel, forţele invizibile lucrează pentru om, "aşa cum îşi trage el singur sforile", cu toate că el nu o ştie. Datorită puterii vibratorii a cuvântului, orice rosteşti vine spre tine. Oamenii care vorbesc mereu de boală o atrag mereu spre ei, în mod irevocabil.

După ce omul cunoaşte adevărul, el poate fi atent la vorbele sale.

De exemplu, am o prietenă care-mi zice de multe ori, la telefon, "vino să mă vezi, să mai trăncănim despre lucrurile trecute". Această bârfeală despre trecut înseamnă o oră de 500 până la 1000 de cuvinte distructive, principalele subiecte fiind pierderile, lipsurile, insuccesele şi bolile. I-am răspuns: "Nu, mulţumesc, am avut destule flecăreli despre trecut în viaţa mea, sunt foarte costisitoare; totuşi, aş fi foarte bucuroasă să vorbim despre noutăţi şi despre ce ne dorim, nu de cele pe care nu le dorim".

Este o veche zicală care spune că omul poate folosi vorbele lui în trei feluri: să vindece, să rănească sau să prospere. Ceea ce spune despre alţii va fi spus despre el, şi ceea ce doreşte altora, ceilalţi îi doresc lui. Blestemele, ca şi puii, se întorc la "cloşcă". Dacă cineva doreşte altcuiva răul, e sigur că-şi va atrage asupra lui acest rău. Dacă doreşte să ajute cuiva în succes, el se ajută pe el însuşi în succes. Corpul omenesc poate fi reînnoit şi transformat prin cuvântul rostit şi viziunea clară, iar boala poate fi complet ştearsă din conştiinţă. Metafizicianul ştie că orice boală este mentală şi, ca să ajute trupul, trebuie să ajute sufletul. Sufletul este mintea subconştientă şi el trebuie salvat de gândurile vătămătoare. În psalmul 22 citim: "Sufletul mi-l întăreşte." Asta înseamnă că mintea subconştientă, sufletul, trebuie să fie întărită prin idei drepte, şi "mariajul mistic" este mariajul sufletului şi al spiritului sau al

subconştientului, cu conştientul. Acestea trebuie să fie una. Când subconştientul este inundat de idei perfecte ale supraconştientului, "Dumnezeu şi omul sunt una". Asta înseamnă că el este una cu regatul ideilor perfecte, că omul e făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu şi i s-a dat putere de stăpânire asupra lucrurilor create, spre a le folosi pentru corpul şi nevoile sale.

Este adevărată afirmaţia că orice boală sau insucces vin de la violarea Legii Iubirii. "O nouă poruncă vă dăm vouă: iubiti-vă unii pe alţii" căci, în jocul vieţii, iubirea şi bunătatea alungă orice răutate.

O femeie avea de mai mulţi ani o boală teribilă a feţei. Doctorii spuneau cu este incurabilă şi ea era disperată. Era artistă de teatru şi se temea că va fi dată afară şi nu va avea al mijloc de subzistenţă. Avea un rol bun, iar în seara debutului a avut mult succes. A avut o critică bună şi era veselă şi mândră. Însă a doua zi a primit o notă de concediere. Un coleg, gelos pe succesul ei, făcuse să fie dată afară. Simţind că duşmănia şi ura pun stăpânire asupra ei, a strigat: "O, Doamne, nu mă face să-l urăsc pe acest om!". În noaptea aceea am lucrat 4 ore în tăcere. Ea spunea: "Am pătruns într-o linişte foarte adâncă. Am simţit că sunt împăcată cu mine însămi, cu omul acela şi cu toată lumea". Am continuat această meditaţie încă două zile în şir şi am observat că a treia zi era complet vindecată de boala ei de faţă! Vorbind de dragoste şi de dorinţa de bine, ea a îndeplinit legea, pentru că "dragostea este legea desăvârşită" şi boala, care venea din resentimente subconştiente, a fost nimicită.

Critica continuă produce reumatism, fiindcă gândurile nearmonioase cauzează depozite nenaturale în sânge, care se fixează la încheieturi. Falsele creşteri sunt cauzate de gelozie, ură neînduplecată, frică, etc. Fiecare boală este cauzată de o minte neliniştită. Am spus odată în clasa mea: Nu s-ar putea ca în loc să spunem cuiva "ce ai?", să-i spunem "cu cine ai ceva?". Neiertarea este cauza cea mai puternică a bolii. Ea întăreşte arterele sau ficatul şi afectează vederea ochilor. Într-o zi am fost chemată de o femeie care spunea că este bolnavă pentru că a mâncat o stridie stricată. I-am spus: "O, nu, stridia era bună, dumneata ai otrăvit-o! Ai cu cineva ceva". Ea a răspuns: "Oh, cu peste 19 oameni!" De aceea devenise atât de nearmonioasă, încât atrăsese astfel stridia cea vătămătoare. Orice nearmonie în exterior arată o lipsă de armonie în interior. Cum este înăuntru este şi în afară.

Singurul duşman al omului este el însuşi. Personalitatea este unul din ultimii duşmani care trebuie învinşi, atâta timp cât pe această planeta există iniţiere în dragoste. Acesta a fost mesajul lui Christos. "Pace vouă pe pământ, şi între oameni bună învoire". De aceea, omul iluminat se străduieşte să-şi perfecţioneze atitudinea faţă de vecinul său, ceea ce are de făcut faţă de sine însuşi fiind tocmai acest fapt de a trimite dorinţe de bine şi binecuvântări oricărui om, iar ceea ce este minunat este că, dacă binecuvântezi un om, acesta nu mai are puterea de a-ţi face vreun rău.

Un om a venit la mine cerându-mi să-l tratez pentru succes în afaceri. Avea de vânzare o maşină, şi un rival apăruse pe piaţă cu o maşină despre care se spunea că este mult mai bună; prietenul meu credea că este ruinat. I-am spus: "Întâi trebuie să distrugi orice teamă şi să ştii că Dumnezeu îţi cere încredere şi are grijă de interesele tale, şi că ideea divină trebuie să se manifeste în această situaţie". Adică: maşina potrivită va fi vândută de omul potrivit, omului cuvenit. Am adăugat: "Nu trebuie să ai nici un gând de ură faţă de acest om, binecuvântează-l în fiecare zi şi nu dori să-ţi vinzi maşinile tale dacă aceasta nu este ideea divină". În felul acesta, el s-a dus la întâlnire, fără frică şi rezistenţă, şi l-a binecuvântat pe celalalt om. Apoi a spus că întâlnirea a

fost cu adevărat remarcabilă. Maşina celuilalt a refuzat să funcţioneze şi el a vândut-o pe a sa fără nici o greutate.

"Iar eu vă zic vouă: iubiti-i pe duşmanii vostri, binecuvântaţi pe cei ce vă supără şi vă prigonesc". Dorinţele de bine produc o mare armură de protecţie asupra celui care le trimite şi nici o armă care se îndreaptă contra lui nu va fi eficace. Cu alte cuvinte, dragostea şi bunăvoinţa distrug duşmanii din tine însuţi şi de aceea nu vei mai avea duşmani nici afară. "Pace pe pământ pentru cei care trimit gânduri de pace spre aproapele lor."

Capitolul IV
LEGEA NONREZISTENŢEI

"Să nu te opui răului, să nu-l înfrunţi, înfruntă răul spre bine".

Nimic pe pământ nu poate rezista cuiva absolut nonrezistent. Chinezii spun că apa este complet nerezistentă. Ea poate distruge o stâncă şi poate mătura în jurul ei. Isus spune: "Nu te opune răului", pentru că el ştie că în realitate nu exista rău, de aceea nu există nimic căruia să-i rezişti. Nenorocirile pot veni din imaginaţia deşartă a omului sau din credinţa a două puteri; aceea a binelui şi cea a răului. Există o legendă, Adam şi Eva au mâncat din Maya, pomul iluziilor, şi au văzut două puteri în loc de una singură, Dumnezeu.

Răul este o lege falsă pe care omul a făcut-o singur pentru el însuşi prin psihoză sau adormirea sufletului. Sufletul adormit al oamenilor înseamnă această autohipnoză din credinţa rasei, acea credinţă perpetuată din generaţie în generaţie asupra păcatului, a bolii, a morţii, etc.

Am văzut în capitolul trecut că sufletul omului este mintea lui subconştientă şi orice simte în adânc, bine sau rău, se impregnează cu această credinţă servilă. Trupul şi starea omului arată ce a gravat el acolo. Omul bolnav a gravat boala, omul sărac - sărăcia, omul bogat - bogăţia, etc.

Unii se întreabă: "De ce un biet copil atrage boala, când el e prea mic ca să ştie de ea?" Răspunsul; copiii sunt receptivi şi senzitivi la gândurile celor din jurul lor şi, de cele mai multe ori, ei se impregnează cu frica părinţilor, deci sunt victimele lor.

Am auzit, adesea, pe un metafizician zicând: "Dacă nu-ţi struneşti singur mintea subconştientă, atunci te va stăpâni ea pe tine". Mamele atrag adesea boli şi dezastre asupra copiilor lor, ţinându-i continuu în gânduri de frică şi supraveghindu-le simptomele.

O femeie întreabă pe o prietenă dacă fetiţa ei a avut pojar. Ea a răspuns imediat: "Încă nu!". Aceasta implică o stare de aşteptare a bolii, care pregăteşte drumul pe care ea nu şi-l dorea pentru ea şi copil.

Omul tare este echilibrat, s-a gândit la gânduri drepte, el trăieşte cu gânduri bune pentru prietenii lui, oamenii, este fără frică, nu poate fi atins sau influenţat de gândurile negative ale celorlalţi. El poate primi numai gânduri bune, aşa cum trimite.

"Rezistenţa este iad, fiindcă ea pune omul intr-o stare de tortură!"

Un metafizician mi-a dat odată o reţetă minunată pentru a reuşi de fiecare dată, în orice fază a jocului vieţii, aceasta fiind: Culmea nonrezistenţei! El mi-a înfăţişat-o astfel: "Odată, în viaţă, botezam copii şi le dădeam diferite nume; acum nu mai botez copii, dar botez evenimentele şi le dau de fiecare dată acelaşi nume; dacă am o nereuşită o botez Succes, în numele Tatălui, al Fiului şi al Sfântului Duh".

Întâlnim aici marea lege a transmutării, bazată pe nonrezistenţă. Prin vorba ta rostită, fiecare nereuşită se transformă în succes. Exemplu: o femeie,

care avea nevoie de bani şi care cunoştea legea spirituală a abundenţei, se asociase în afacere cu un om care o făcea să se simtă foarte săracă. El vorbea de lipsuri şi limitări, şi ea a început să fie prinsă în gândurile lui de sărăcie; astfel, nu-l mai putea suferi şi îl făcea răspunzător de insuccesul ei. Ea ştia că, pentru a realiza câştigul, trebuie să simta mai întâi că a câştigat, fiindcă sentimentul de bogăţie trebuie să preceadă bogăţia propriu-zisă. Într-o zi s-a iluminat; înţelesese că atât timp cât se opunea, rezistând situaţiei existente, ea vedea două puteri în loc de una. A binecuvântat pe tovarăşul ei şi a botezat situaţia "succes". Ea a afirmat: "Fiindcă există o singura putere, Dumnezeu, acest om este aici pentru binele meu, pentru prosperitatea mea" (tocmai pentru că i se păruse că nu era aşa). Puţin după aceasta, a întâlnit prin acest om o femeie care i-a dat, pentru un serviciu făcut, multe mii de dolari, apoi tovarăşul ei s-a mutat într-un oraş îndepărtat şi a dispărut din viaţa ei.

Să faci mereu aceasta afirmaţie: "Orice om este o verigă de aur în lanţul binelui meu!", fiindcă în toţi oamenii este Dumnezeu în manifestare, aşteptând prilejul dat de omul însuşi pentru a desăvârşi planul divin al vieţii lui. "Binecuvântează pe duşmani şi le vei fura muniţiile". Acest lucru este adevărat atât pentru individ, cât şi pentru naţiuni. Binecuvântând o naţiune, trimiţând dragoste faţă de fiecare locuitor al ei, distrugi puterea ei de a face rău...

Omul poate ajunge la ideea justă a nonrezistenţei prin înţelegerea spirituală. Studenţii mei au spus adesea: "Nu doresc să fiu o rogojină aruncată în faţa uşii." Le-am răspuns: "Dacă folosiţi nonrezistenţa cu înţelepciune, nimeni nu va putea călca peste voi."

Într-o zi eram nerăbdătoare, aşteptând un telefon urgent. Rezistam fiecărei chemări şi nu chemam nici eu pe nimeni, gândind că s-ar putea interfera cu ceea ce doream eu. În loc să zic "Ideea divină nu poate duce la nici un conflict, chemarea va veni la timpul potrivit", lăsând inteligenţei infinite posibilitatea de a aranja totul, am încercat să dirijez eu însumi lucrurile. Am dat eu lupta şi nu Dumnezeu, de aceea eram încordată şi neliniştită. Telefonul nu a sunat multă vreme şi când m-am apropiat de receptor, am văzut că era deconectat de multă vreme, deci era întrerupt. Grija, frica şi credinţa mea în interferenţă au adus o totală nefuncţionare a telefonului. Realizând ceea ce aveam de primit, am început să binecuvântez situaţia, botezând-o “succes” şi afirmând: "Nu pot pierde nici o chemare care îmi aparţine prin drept divin. Sunt sub scutul lui Dumnezeu şi sub lege." O prietenă s-a repezit la telefonul vecin şi a anunţat compania să facă legătura. Telefonul meu a fost legat de îndată şi urgent am primit o convorbire telefonică, iar aproape după o oră, pe aceea pe care o aşteptam. "Barca ta intră într-o mare liniştită."

Atâta vreme cât omul rezistă unei situaţii, aceasta îl va sâcâi. Dacă fuge de ea, ea va fugi după el. De exemplu, spuneam aceste lucruri unei femei şi ea mi-a spus: "Cât de adevărat este! Eram nefericită acasă, nu-mi iubeam mama fiindcă era cicălitoare şi autoritară. Am fugit şi m-am măritat, dar m-am măritat cu propria mea mamă pentru că soţul meu era exact ca ea şi am beneficiat în continuare de aceeaşi situaţie". "Împacă-te cu adversarii tăi imediat. Convinge situaţiile adverse că sunt bune şi nu fi tulburat de ele, astfel căzând ele singure în cântarul tău".

“Nici unul dintre aceste lucruri nu se mişcă” este o afirmaţie minunată. Situaţiile nearmonioase vin din armonia interioară a omului însuşi. Fiindcă nu se dă nici un răspuns emoţional unei atari situaţii nearmonioase, ea dispare din cale pentru totdeauna. Opera omului este întotdeauna ca şi el însuşi.

Cineva mi-a spus: "Fă-mi un tratament ca să se schimbe soţul sau fratele meu!". I-am răspuns: "Nu, voi face un tratament ca să te schimbi dumneata.

Când dumneata te vei schimba, soţul şi fratele se vor schimba!".

Una din studentele mele avea obiceiul să mintă. I-am spus că e o metodă greşită şi că, la rândul ei, va fi minţită. Ea mi-a răspuns: "Nu mă tem". Nu poţi merge mult fără să te odihneşti. Într-o zi, ea vorbea la telefon cu un om pe care-l iubea foarte mult. Se întoarse spre mine şi-mi spuse: "Nu mă pot încrede în el, îl cunosc, el mă minte". I-am răspuns: "Bine, şi tu minţi, aşa că cineva trebuie să facă asta pentru tine şi trebuie să fii sigură că aceea va fi persoana de la care tu ai dori să spună adevărul". Puţin timp după aceea, am întâlnit-o din nou. Mi-a spus: "M-am vindecat de minciună". Am întrebat-o cine a făcut acest lucru. Mi-a spus: "Am locuit cu o femeie care minţea mai rău ca mine".

De multe ori eşti vindecat de greşelile tale, văzându-le la altul. Viaţa e o oglindă în care ne găsim noi înşine reflectaţi în tovarăşii noştri. Trăirea în trecut este o metodă greşită şi o violare a legii spirituale. Isus a spus: "Iată, este timpul potrivit, acum e ziua salvării!".

Văduva lui Lot s-a uitat înapoi şi s-a transformat într-un stâlp de sare. Roţile timpului sunt trecutul şi viitorul. Trebuie binecuvântat trecutul şi uitat, căci altfel te ţine în captivitate; trebuie binecuvântat viitorul, ştiind că în el se găsesc, din abundenţă, bucurii fără sfârşit, dar trebuie sa traiesti în prezent. Exemplu: o femeie veni la mine plângându-se că n-are bani să cumpere cadouri de Crăciun. Spunea: "Anul trecut a fost cu totul altceva. Aveam o mulţime de bani şi am cumpărat multe cadouri, dar anul acesta abia am un cent". I-am spus: "Nu vei avea niciodată bani pentru că eşti patetică şi trăieşti în trecut. Trăieşte complet în prezent şi pregăteşte-te să ai cadouri de Crăciun." Îngăduie-ţi prosperitatea şi banii vor veni. A exclamat: "Ştiu ce să fac! Am să cumpăr câteva ornamente şi hârtie colorată, ca să fac jucării!" I-am spus: "Fă-o şi cadourile vor veni singure să pecetluiască Crăciunul!" Făcând aceasta, a contrabalansat situaţia financiară; mintea raţională îi spunea să păstreze fiecare ban pentru sine ca şi cum n-ar avea siguranţa că va primi alţi bani, prin credinţa în Dumnezeu. Ea a luat hârtie colorată pentru a face jucării şi, puţin înainte de Crăciun, a primit un cadou de mai multe sute de dolari. Cumpărând hârtia colorata şi ornamentele, ea a impresionat subconştientul cu aparenţa prosperităţii şi a deschis drum pentru primirea banilor. A avut de unde cumpăra, astfel, toate cadourile pe care le dorea.

Omul trebuie sa trăiască suspendat în clipă. "De aceea, priveşte bine spre această zi; acesta este salutul zorilor!" Trebuie să fii ager spiritualiceşte, fiecare pierdere din vedere a priorităţilor tale făcându-te să ratezi ocaziile. Într-o zi am spus, în mod continuu: "Spirit infinit, să nu mă laşi să comit vreo greşeală!" şi ceva foarte important mi-a fost spus în acea dimineaţă; este foarte necesar să începi ziua cu vorbe potrivite. Fă o afirmaţie imediat după deşteptare. De exemplu: "Ţie ţi-e dată această zi de împlinire. Mulţumesc, minuni vor urma, minuni şi bucurii care se vor repeta mereu."

Fă-ţi din aceasta un obicei şi vei vedea minuni şi miracole venind în calea ta. Într-o zi, dimineaţa, am citit o carte în care scria: "Priveşte cu mirare la ceea ce este înaintea ta!". Părea să fie mesajul meu către zi, aşa că l-am repetat mereu, priveam cu mirare la ceea ce era înaintea mea. Către orele 9 mi s-a dat o sumă mare de bani pe care o doream pentru un anumit scop.

Într-un capitol următor voi da afirmaţiile pe care le-am găsit eficace. Nu trebuie folosite decât afirmaţiile care par cele mai potrivite şi convin propriei conştiinţe. De exemplu, următoarea a adus succes unora: "Am o ocupaţie minunată, într-un loc minunat. Fac serviciu minunat pentru plată minunată!". Dădusem primele două fraze unei studente, ea adăugându-le pe celelalte două. Este o afirmaţie foarte puternică, aceea de a fi plătit perfect pentru un

serviciu perfect, ritmul pătrunde uşor în subconştient. Ea mergea aproape cântând cu voce tare această afirmaţie, şi a primit repede un serviciu minunat, având o plată pentru un serviciu minunat.

Alt student, om de afaceri, a folosit şi el această afirmaţie, schimbând cuvântul "ocupaţie" cu "afacere". El a adaptat formula la ceea ce i se potrivea lui.

Fiecare afirmaţie trebuie exprimată îngrijit, ca să acopere perfect fondul. De exemplu, am cunoscut o femeie care era în mare nevoie şi dorea să lucreze. A primit un număr mare de oferte de lucru, dar nu era niciodată plătită aşa cum se cade. Ulterior a înţeles că trebuie să adauge: "serviciu minunat pentru plată minunată". Este un drept divin al omului de a avea abundenţă, mai mult decât destul. Baniţele tale trebuie să fie pline şi cupele să se reverse. Aceasta este ideea lui Dumnezeu despre om, şi când omul va rupe bariera lipsurilor din propria lui conştiinţă, epoca de aur va fi cu el şi fiecare dorinţă dreaptă a inimii lui se va îndeplini.

Capitolul V
LEGEA KARMEI ŞI A IERTĂRII

Capeţi numai ceea ce dai. Jocul vieţii este ca bumerangul. Gândurile, faptele şi vorbele omului se întorc spre el, mai devreme sau mai târziu, cu o exactitate extraordinară. Aceasta este legea "karmei", cuvânt sanscrit care înseamnă "a veni înapoi"; "ceea ce semeni, aceea vei culege".

O prietenă mi-a povestit următoarea lecţie despre ea: "Eu primesc toată karma faţă de mătuşa mea, căci orice îi spun ei, altcineva îmi spune mie. Adeseori acasă sunt iritată şi, într-o zi, i-am spus mătuşii mele, care îmi vorbea în timpul mâncării: Nu mai vorbi atâta, vreau să mănânc în pace!" Prietena mea e foarte conştientă şi de aceea karma se întoarce aşa de repede pe planul mental.

Cu cât omul ştie mai multe, cu atât este mai responsabil; o fiinţă care cunoaşte legea spirituală şi nu o aplică suferă mai mult decât alta. "Frica de Dumnezeu este începutul înţelepciunii". Dacă dăm cuvântului "Domn" înţeles de Lege, multe pasaje din Biblie ne apar mai clare.

"Răzbunarea este a mea, voi plăti, spuse Domnul" (Legea). Legea este cea care se răzbună, nu Dumnezeu. El vede un om perfect, creat după chipul lui propriu şi îi dă puterea şi stăpânirea. Este ideea perfectă a omului, înregistrată în Mintea Divină, aşteptând recunoaşterea omului, fiindcă omul poate să fie numai ceea ce se vede el însuşi că este, şi atrage numai ceea ce el însuşi vede că atrage.

"Nimic nu se întâmpla fără să fie prevazut", spune un vechi proverb. Înainte de a oscila invizibil, omul vede în propria lui imaginaţie eşecul sau succesul, bucuria sau supărarea. Am observat aceasta fie în atragerea bolii copilului de către mama sa, fie în femeia care vede succesul pentru soţul ei. Isus spune: "Şi veţi cunoaşte adevărul, şi adevărul vă va elibera". Vedem astfel că eliberarea (din toate cazurile nefericite), vine prin cunoaştere, cunoaşterea legilor spirituale.

Ascultarea precede autoritatea, şi legea se supune omului când el se supune legii. Legea electricităţii a trebuit să fie ascultată înainte ca ea să devină nevătămătoare omului. Când se practică la modul ignorant, ea devine duşman necruţător al omului. Tot aşa şi cu legile minţii.

O femeie cu o voinţă de fier dorea să aibă o casă care aparţinea unei cunoştinţe, şi adesea construia imaginea mentală a acestui lucru. După un

timp, locatarul a murit, iar ea a intrat în posesia casei. Mulţi ani mai târziu, a cunoscut legile spirituale şi a spus: "Crezi că am avut vreo legătură cu moartea proprietarului?" I-am răspuns: "Da, dorinţa ta era aşa de puternică, că fiecare gând a făcut drum către aceasta, dar ai plătit deja datoria karmică. Soţul tău, pe care l-ai iubit cu pasiune, a murit curând după aceea, şi acest lucru a fost pentru tine ca un elefant alb". Dorinţa iniţială de posesiune ar fi putut să nu-i afecteze soţul prin gândurile ei, dacă acestea ar fi fost pozitive, dar aşa, amândoi s-au aflat sub legea karmică.

Femeia simţea acea mare dorinţă de a avea casa, şi ar fi trebuit să spună: "Inteligenţă infinită, dă-mi casa potrivită, egală în frumuseţe cu aceea, dă-mi casa care este a mea prin drept divin!" Alegerea divină ar fi dat o perfectă satisfacţie şi ar fi adus binele în toate. Modelul divin este singurul căruia îi este permis să lucreze nevătămat. Dorinţa e o forţă de temut şi trebuie dirijată pe calea cea dreaptă, altfel ea naşte haos. În consecinţă, cel mai important este primul pas, acela de a "spune aşa cum trebuie". Trebuie să ceri întotdeauna numai ce e al tău prin drept divin. De exemplu, dacă femeia ar fi luat această atitudine: "Casa pe care o doresc este a mea şi nu o pot pierde, iar dacă nu-i a mea, dă-mi echivalentul ei!", atunci omul s-ar fi decis să se mute în altă parte în mod armonios (cazul alegerii divine pentru ea), spre a găsi o altă casă în schimb. Orice lucru forţat în manifestare prin dorinţa personală este întotdeauna cu "ghinion" şi nu are "succes". Omul este avertizat: "Fie voia ta, nu a mea"; şi e curios cum obţine mereu ceea ce doreşte dacă renunţă la voinţa personală. În modul acesta dă posibilitate Inteligenţei Divine să lucreze pentru el. "Stai liniştit şi aşteaptă îndrumarea lui Dumnezeu".

O femeie veni la mine în mare deznădejde. Fiica ei se hotărâse să facă o excursie foarte hazardată şi mama se temea grozav. Ea spunea că a folosit toate argumentele, i-a pus în faţă toate piedicile care o pândesc şi i-a interzis să meargă, dar fiica ei era din ce în ce mai încăpăţânată şi mai hotărâtă să o facă. I-am spus mamei: "Ai impus voinţa ta personală faţă de fiica ta, ceea ce nu aveai dreptul să faci; frica ta faţă de excursie este tocmai aceea care o atrage pe fată, pentru că omul atrage ceea ce îi produce frica. Las-o să mearga şi retrage-ţi mental mâinile de pe ea, pune-o în mâinile lui Dumnezeu şi spune următoarele cuvinte: Pun această situaţie în mâinile ştiinţei şi puterii înţelepciunii infinite, şi dacă această excursie este un plan divin, o binecuvântez şi nu mai rezist deloc, iar dacă ea nu-i plămădită în mintea divină, aduc laude pentru că ea acum este dizolvată şi desfăcută". O zi sau două după aceasta, fiica ei i-a spus că a renuntat la excursie şi situaţia s-a întors la "nimicnicia" originală. Trebuie să învăţăm să stăm liniştiţi; lucrul acesta i se pare atât de greu omului! Ne-am ocupat mai mult de această lege în capitolul despre Legea nonrezistenţei.

Aici voi da un exemplu despre semănat şi cules, care s-a manifestat într-un chip foarte curios. O femeie a venit la mine, spunând că a primit de la bancă un bilet fals de 20 de dolari. Era supărată şi-mi spunea că omul de la bancă nu-şi va recunoaşte greşeala. S-a gândit câteva minute şi a exclamat: "Ştii, am trimis în glumă unei prietene câteva bilete false (de teatru) tocmai ca să râd de ea". Legea, care nu ştie de glumă, i-a trimis şi ei un bilet fals. I-am spus: "Acum să chemăm legea iertării ca să neutralizăm situaţia". Creştinismul e bazat pe legea iertării. Christ ne-a mântuit de blestemul legii karmice şi Christos dinlăuntrul fiecărui om este Mântuitorul şi salvatorul tuturor condiţiilor nearmonice. I-am mai spus: "Spirit infinit, chemăm legea iertării şi multumim că este în favoarea noastră. Ea nu poate pierde aceşti 20 de dolari, care sunt ai ei prin drept divin. Acum du-te la bancă şi spune că ai primit aceşti bani din

greşeală". A ascultat şi, spre surpriza ei, bancherul i-a dat alt bilet, plin de curtoazie. Astfel, cunoaşterea legii dă omului puterea să-şi îndrepte greşeala. Ceea ce este în afară nu poate fi forţat să fie ceea ce nu este. Dacă doreşti bogăţie, trebuie mai întâi să fii bogat în conştiinţă.

O altă femeie veni la mine cerându-mi un tratament pentru prosperitate. Ea nu arăta prea mult interes în treburile casnice şi casa îi era în mare dezordine. I-am spus: "Dacă doreşti să fii bogată, trebuie să fii ordonată. Toţi oamenii cu mari bogăţii sunt ordonaţi, ordinea fiind prima lege a omului." Am adăugat, "şi nu vei deveni niciodată bogata dacă înfigi chibriturile în perniţa de ace". A rearanjat mobila, a reparat sertarul de la birou şi îndată s-a manifestat o mare donaţie financiară, ca un cadou neaşteptat. Femeia însăşi a devenit fabricantă, ţinea contabilitatea, fiind totdeauna atentă la prosperitatea exterioară, ştiind că Dumnezeu este averea ei. Mulţi oameni nu cunosc faptul că darurile şi lucrurile sunt investiţii, că acumulările şi economiile duc inevitabil la pierdere. "Acolo a fost risipă şi acum este spor, acolo unde s-a îngrămădit mai mult decât trebuie apare sărăcia".

Am cunoscut un om care avea nevoie de o blană pentru a-şi căptuşi un palton. El şi soţia lui au mers la diferite prăvălii, dar n-au găsit ceea ce doreau. El spunea că toate au un aspect "ieftin". În fine, au văzut o blană despre care negustorul spunea că valorează 1000 de dolari, dar cum sezonul trecuse, era dispus să o dea cu 500 de dolari. Resursa lor financiară se ridica la 700 de dolari. Mintea raţională ar fi spus: "Nu-ţi pot permite să cheltuieşti atâţia bani pentru blană", dar el era foarte intuitiv şi niciodată rezonabil. S-a întors spre nevasta lui şi a spus: "Dacă iau această blană, voi face un butoi cu bani", şi nevasta lui a consimţit cu greu, cu ezitări. O lună mai târziu a primit un comision de 10.000 de dolari. Blana l-a făcut să se simtă aşa de bogat, că s-a înfrăţit cu succesul şi prosperitatea, dar fără această blană nu ar fi primit acel comision. A fost o investiţie răsplătită cu o mare dobândă. Dacă omul nu cunoaşte această cale spre a cheltui sau a dărui, aceeaşi sumă de bani se va duce într-un mod neinteresant sau nefericit.

O femeie mi-a spus că, la o aniversare a ei, a anunţat familia că nu-şi poate permite să dea o masă. Câteva zile mai târziu, cineva a intrat în biroul ei şi a luat de acolo o sumă echivalentă cu costul acelui dineu. Năpasta (legea) se retrage întotdeauna din faţa omului care cheltuieşte fără frică, dar cu înţelepciune.

Una din studentele mele se afla la târg cu nepoţelul ei; copilul cerea o jucărie şi ea spunea că nu-şi poate permite să o cumpere. Dar apoi, a înţeles că acest refuz ar fi o lipsă de prevedere, căci ea cunoştea pe Dumnezeu ca pe singura avere a ei. A cumpărat jucăria şi, pe drum, a găsit o sumă de bani egală cu cea pe care o dăduse pe jucărie. Averea omului este inepuizabilă şi mascată când acesta are credinţă şi deplină speranţă, lucruri care preced realizarea. Lasă credinţa ta să fie cu tine! Credinţa este substanţa lucrurilor sperate, evidenţa lucrurilor nevăzute; ea menţine viziunea hotărâtă şi imaginile contrare sunt dizolvate şi distruse; "şi în două răstimpuri am putea coace dacă n-am fi slabi".

Isus Christos ne-a adus Evanghelia ca pe o lege mai puternică decât Karma şi fiindcă aceasta depăşeşte legea karmei. Este legea îndurării sau a iertării. Este legea care eliberează omul de cauză şi efect - legea consecinţelor. "Sub milă şi nu sub lege (judecată), am spus că pe acest plan omul culege şi unde nu a semănat; darurile Domnului sunt, pur şi simplu, vărsate asupra lui". "Tot ce Împărăţia Cerurilor dă, este aici". Această stare continuă de fericire îl aşteaptă pe omul care a depăşit gândirea rasei sau a omenirii. În gândirea

omenească există mâhniri adânci, dar Isus a spus: "Îndrăzniţi, eu am biruit lumea!".

Gândirea omenească cauzează dureri, supărări şi moarte. Isus a tăiat cu fierăstrăul absoluta lor nerealitate şi a spus că grijile, supărările şi chiar moartea trebuie să treacă; ultimul inamic va fi depăşit. Noi ştim acum, chiar din punct de vedere ştiinţific, că moartea poate fi depăşită cu convingerea tinereţii eterne, a vieţii eterne. Subconştientul, fiind putere fără direcţie, duce ordinele la îndeplinire fără să întrebe. Lucrând sub direcţia subconştientului (Christ sau Dumnezeu din om), învierea corpului va fi împlinită. Omul nu-şi va mai lepăda trupul său în moarte, ci îl va transforma în trupul electric cântat de Walt Whitman, pentru că creştinismul este întemeiat pe iertarea păcatelor şi pe "mormântul gol".

Capitolul VI
ARUNCAREA POVERII.
IMPRESIONAREA SUBCONŞTIENTULUI

"Lasă soarta în mâna Domnului". Când omul cunoaşte puterea lui proprie şi a înfăptuirii minţii lui, el caută drumul cel mai uşor şi mai rapid pentru a impresiona subconştientul în bine, pentru că numai înţelegerea intelectuală a adevărului nu aduce rezultate. În cazul meu propriu, am găsit că cea mai uşoară cale este aceea de a "arunca povara". Un metafizician a explicat odată aceasta, astfel: "Ceea ce face ca un lucru să fie greu este gravitaţia, şi dacă o piatră ar putea fi ridicată în afara câmpului gravitaţional, în ea nu ar mai exista greutate". Acest lucru îl afirma, metaforic, Isus: "Jugul meu este bun şi povara mea este uşoară." El a depăşit vibraţiile lumii, trăind în lumea cu patru dimensiuni unde este numai perfecţiune, abundenţă, viaţă şi bucurie. El a spus: "Veniţi la mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi şi eu vă voi odihni!" "Luaţi jugul meu asupra voastră, fiindcă jugul meu este uşor şi povara este uşoară".

Ni se spune, de asemenea, în Psalmul 54: "Lasă soarta ta în seama Domnului!". În multe pasaje din Biblie ni se spune că bătălia este a lui Dumnezeu şi nu a omului, că omul trebuie să stea întotdeauna liniştit ca să vadă "mântuirea" lui Dumnezeu. Asta arată că mintea supraconştientă sau chiar Christ dinlăuntru este comandantul care conduce bătălia omului şi uşureaza povara lui. Se vede că omul violează legea ducând el însuşi povara, că o povară este un gând advers, acesta la rândul lui fiind înrădăcinat în subconştient. Pare aproape imposibil a afla un drum prin care să poţi dirija subconştientul prin conştient (sau minte raţională), intelect; dacă mintea raţională este limitată în concepţia ei şi este plină de îndoială şi frică. Cât de pozitiv pare atunci să arunci povara în mintea supraconştientă (sau Christ dinlăuntru) unde ea devine "uşoară" sau se dizolvă în "nimicnicia originală".

O femeie, într-o urgentă nevoie de bani, a făcut afirmaţia: "Arunc povara lipsei lui Christ dinlăuntrul meu şi eu merg spre abundenţă". Credinţa în lipsuri era povara ei, şi când a trecut-o lui Christos dinlăuntrul ei, supraconştientul a inundat conştientul cu credinţa în belşug, toate acestea având ca rezultat o avalanşă de bunuri. Noi citim: "Christ din tine este speranţa gloriei".

Alt exemplu: una din studentele mele a primit cadou un pian, dar ca să-l poată duce acasă trebuia să-l mute pe cel vechi, fiindcă în locuinţa ei nu încăpeau amândouă. Dorea să-l pastreze pe cel vechi şi nu ştia unde să-l ducă. Era disperată, căci noul pian trebuia să sosească şi nu avea loc unde să-l pună. Atunci i-a venit ideea să spună mereu: "Arunc această povară lui Christ dinlăuntrul meu şi sunt liberă". Câteva minute mai târziu primeşte un telefon

de la o prietenă care o întreabă dacă îi poate închiria pianul ei cel vechi şi aşa el a putut fi mutat din locuinţă exact cu câteva minute mai devreme de sosirea celuilalt.

Cunoşteam o femeie a cărei povară era mânia: "Arunc povara mâniei mele lui Christ dinlăuntrul meu şi sunt liberă să fiu blândă, armonioasă şi fericită". Atotputernicul supraconştient a inundat subconştientul cu dragoste şi întreaga ei viaţă s-a schimbat. De ani de zile, mânia o ţinea într-o stare de nelinişte şi îi întemniţase sufletul. Afirmaţiile trebuiau făcute fără încetare ceasuri întregi, încet sau tare, liniştit sau calm, dar cu hotărâre. De multe ori am comparat acest proces cu dezumflarea (amortizarea) unei armonici; noi înşine trebuie să ne dezumflăm prin cuvântul rostit.

Am remarcat că, prin "aruncarea poverii", lucrurile apar mai clar într-un interval de timp mai scurt. E imposibil să ai o viziune clară dacă mintea carnală e liniştită. Îndoiala şi frica otrăvesc mintea şi corpul; imaginaţia este lăsată să rătăcească în voie, atrăgând dezastre şi boli. Repetând cu tărie afirmaţia "Arunc povara aceasta lui Christ dinlăuntrul meu şi mă eliberez de ea", viziunea se clarifică şi trezeşte un simţământ de uşurare şi, mai devreme sau mai târziu, apare manifestarea binelui, fie în sănătate, fericire sau avere.

O studentă mi-a cerut să-i explic "întunecimea dinaintea zorilor". M-am referit într-un capitol precedent că, adesea, înaintea unei mari realizări, ceva pare să meargă rău, adânci deprimări încearcă conştiinţa. Din subconştient se ridică îndoiala şi frica generaţiilor trecute. Acestea, răsărind la suprafaţă, ca nişte rămăşiţe, trebuiesc gonite. Aici trebuie lovite ţimbalele aşa cum au făcut odinioară biblicii, dând mulţumire că totul e salvat chiar atunci când pare înconjurat de duşmani (lipsuri sau boală). Studenta a continuat: "Cât de mult trebuie să rămânem în întuneric?". I-am răspuns: "Până o să poţi vedea în întuneric, iar aruncând povara, poţi vedea în întuneric".

Credinţa activă este esenţială în impregnarea subconştientului. "Credinţa fără acţiune este moartă". Aceasta voi încerca să o explic aici. Isus a arătat credinţa activă când a poruncit mulţimii să şadă înaintea sa şi a mulţumit pentru pâine şi peşte. Credinţa activă este podul peste care trecem în Ţara Făgăduinţei. Exemplu: dintr-o neînţelegere, o femeie s-a despărţit de soţul ei, pe care îl iubea cu pasiune. El a refuzat orice încercare de împăcare şi nu voia să comunice cu ea pe nici o cale. Ajungând să cunoască legea spirituală, chiar şi cu aparenţa de separare, ea făcea afirmaţia: “Există asemenea supărări în Mintea Divină, totuşi nu pot fi despărţită de dragoste şi de tovarăşul care este al meu prin drept divin”. Ea a dovedit o credinţă activă, aşezând pentru el un loc în fiecare zi la masă, împingând astfel subconştientul la reîntoarcerea lui. A trecut un an, femeia nu a şovăit în credinţa ei şi, într-o zi, el s-a întors.

Subconştientul este adesea impresionat prin muzică. Muzica are o calitate multidimensională şi sloboade sufletul din închisoare. Ea face posibile şi uşor de îndeplinit lucrările cele mai extraordinare. Aveam o prietenă care folosea zilnic armonia muzicii în acest scop. Compunea în armonia perfectă, eliberând, astfel, imaginaţia. Alta dansa pe când îşi făcea afirmaţiile. Ritmul, armonia muzicii, mişcările încarcă cuvintele cu o putere uluitoare. Trebuie, de asemenea, să-ţi aminteşti a nu irosi ziua cu lucruri "mărunte".

Invariabilul, înaintea unei îndepliniri (realizări), apare ca "somnul pământului". Înainte ca Columb să fi descoperit America, el a văzut ramuri şi păsări, ceea ce i-a arătat că pământul era aproape. Aşa este şi cu o realizare, numai că, de cele mai multe ori, noi considerăm semnul o realizare, tocmai prin aceasta fiind amăgiţi.

O femeie a spus "cuvântul" pentru o garnitură de farfurii şi, nu mult după

aceea, o prietenă i-a adus o farfurie veche şi crăpată. A venit la mine şi mi-a spus: "Uite, am spus cuvântul pentru o garnitură de farfurii şi tot ce am primit a fost o farfurie crăpată!". "Farfuria aceasta a fost numai un semn al pământului; asta dovedeşte că farfuriile tale sunt pe drum!". Farfuria era "păsările" şi "ramurile", şi, într-adevăr, puţin după aceea, a venit serviciul dorit. Crezând în mod continuu, impresionezi subconştientul. Dacă omul îşi închipuie că e bogat şi are succes, la timpul potrivit "va recolta". Copiii sunt întotdeauna încrezători şi “cine nu va primi Împărăţia lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea".

Cunoşteam o femeie care era foarte săracă, dar niciodată nu manifesta această simţire a sărăciei. Căpăta câte o mică sumă de bani de la prietenii ei mai bogaţi, aceştia căutând mereu să-i amintească cât era ea de săracă şi că trebuia să facă economii. Dar ea, fără să se sinchisească, îşi cheltuia banii, fie pe o pălărie, fie pe un cadou, şi era într-o încântătoare stare mentală. Gândurile ei erau mereu concentrate spre o îmbrăcăminte frumoasă, spre inele şi lucruri, fără nici o altă preocupare. Trăia într-o lume a minunilor şi numai bogăţiile i se păreau reale. Ea s-a măritat cu un om bogat şi astfel totul a devenit realitate. Nu ştiu dacă omul acela a fost "alegerea divină", dar bogăţia trebuia să se manifeste în viaţa ei, aşa cum ea, singură, şi-a imaginat-o.

Nu există pace sau fericire pentru om până ce nu şi-a nimicit toată frica din subconştient. Frica este energie greşit dirijată care trebuie transmutată în credinţă. Isus a spus: "De ce vă temeţi, o, voi necredincioşilor?". Toate lucrurile sunt cu putinţă celor credincioşi. Am fost adesea întrebată, ce fac pentru a scăpa de frică. Am răspuns: "Mă apropii cât mai tare de lucrul care mă frământă, de care mi-e frică". Apropiindu-te de leu, el va dispare, dar fugind de el, el fuge după tine. Am arătat în capitolele trecute că Leul Lipsei dispare când individul cheltuieşte banii fără frică, arătând credinţa că Dumnezeu este averea lui şi deci averea lui este sigură.

Mulţi dintre studenţii mei au ieşit din strâmtoarea sărăciei, acum fiind bine salarizaţi, prin distrugerea fricii de a pierde banii de chirie. Subconştientul trebuie impresionat că Dumnezeu este "donatorul" şi "darul". O afirmaţie splendidă este aceasta: "Mulţumesc acum lui Dumnezeu - donator pentru Dumnezeu - darul". Omul s-a separat de atâta vreme de binele şi de avutul său prin aceste gânduri de separare şi lipsă, că uneori are nevoie de dinamită pentru a dizloca aceste idei false ale subconştientului, dinamita corespunzând unei situaţii mult mai bune. Trebuie să veghezi singur, continuu, pentru a descoperi dacă motivele acţiunii tale sunt bazate pe frică sau pe credinţă. "Alege azi pe cine vrei să serveşti: frica sau credinţa?" Frica are ca obiect personalitatea. Acum, nu trebuie să eviţi oamenii de care te temi, ci fii bucuros când îi întâlneşti, căci ei înşişi vor forma veriga de aur în lanţul tău de "bine" sau vor dispărea armonios din drumul tău. Alţii se tem de boli sau de microbi. Trebuie să fie fără de frică, de nezdruncinat, chiar şi într-un astfel de loc, şi vei fi imun. Germenii se pot contacta numai când vibrezi la aceeaşi înălţime cu ei. Prin frică, vibraţiile omului îşi micşorează frecvenţa până la nivelul foarte jos atins de microbi. Chiar boala indusă de germeni este produsul minţii carnale, aşa că... toate gândurile trebuie să fie obiective. Germenii nu există în Mintea Divină, ei sunt produsul imaginaţiei deşarte a omului.

În "Scânteierea Ochiului", eliberarea omului va veni când acesta va realiza că nu există putere în rău. "Lumea materială va trece, şi va rămâne lumea cu patru dimensiuni - lumea minunilor - care se va manifesta". "Şi am văzut un cer şi un pământ nou, moartea nu va mai fi, nici plângere, nici strigăte, nici

dureri nu vor mai fi, căci cele dintâi au trecut".

Capitolul VII
IUBIREA

Fiecare om de pe această planetă a primit iniţierea lui în iubire. "O nouă poruncă vă dau vouă, să vă iubiţi unii pe alţii". Uspenski spune în "Tertium organum" că iubirea este un fenomen cosmic şi deschide omului lumea cu patru dimensiuni, lumea minunilor. Adevărata dragoste este neegoistă şi eliberată de frică. Ea se revarsă spre obiectul afecţiunii ei, fără să ceară ceva în schimb. Bucuria ei este de a da. Iubirea este Dumnezeu în manifestare şi cea mai puternică forţă din Univers. Iubirea curată, neegoistă, atrage spre ea ceea ce este al ei şi nu trebuie să ne îngrijim să căutăm sau să cerem. Rar are cineva o idee cât de mică despre iubire. Omul este egoist, tiran sau fricos în afecţiune, de aceea pierde lucrul pe care-l iubeşte. Gelozia este cel mai mare duşman al iubirii, imaginaţia rătăceşte liberă, vede iubitul atras de altcineva şi, invariabil, se obiectivează dacă nu este neutralizată.

O femeie a venit la mine foarte tristă. Omul pe care-l iubea o părăsise pentru alta şi îi spusese că niciodată nu s-a gândit să se însoare cu ea. Era chinuită de gelozie, de ură, dorea să-l vadă suferind aşa cum el a făcut-o pe ea să sufere, adăugând: "Cum a putut când eu îl iubeam aşa de mult!?" I-am spus: "Dumneata nu-l iubeşti, îl urăşti. Dă-i o iubire perfectă şi vei primi iubirea perfectă. Perfecţionează-te, pentru el, pe tine însuţi, fiindcă nu poţi primi ceea ce nu dai. Dă-i iubire neegoistă, nu-i cere nimic în schimb, nu-l critica, nu-l condamna, binecuvântează-l oriunde ar fi el". Ea a răspuns: "Nu vreau să-l binecuvântez decât dacă ştiu unde este!" "Bine, dar aceasta nu este iubire adevărată. Dacă îi dai iubire adevărată, se va întoarce spre tine, vei primi tu, la rândul tău, iubirea adevărată, fie de la acest om, fie de la echivalentul lui, căci dacă acest om nu-i alegerea divină, nu-l vei mai dori". Aşa cum eşti una cu Dumnezeu, aşa eşti una cu iubirea care-ţi aparţine prin drept divin.

Multe luni au trecut şi lucrurile au rămas aşa cum au fost, dar ea a lucrat conştiincios cu ea însăşi. I-am spus: "Când nu vei mai fi tulburată de cruzime, el va înceta să fie crud şi-l vei atrage după propriile emoţii". I-am vorbit de membrii unei Asociaţii din India care nu-şi spun niciodată "Bună dimineaţa" când se întâlnesc, ci "Salut divinitatea din tine". Ei salută mereu divinitatea din fiecare om, din animalele sălbatice ale junglei şi nu sunt niciodată sfâşiaţi, ei văd pe Dumnezeu în fiecare vieţuitoare. Am spus: "Salută Divinitatea din acest om şi spune: Văd numai eul tău divin. Te văd aşa cum te vede Dumnezeu, perfect, după chipul şi asemănarea lui". Cu timpul, ea a devenit mai ponderată şi şi-a pierdut, gradat, ura. El era căpitan şi ea îi spunea "Cap". Într-o zi i-a venit să spună: "Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Cap, oriunde ar fi!". I-am spus: "Acum este iubirea adevărată, şi când vei fi deplin stăpână pe ea, nu vei mai fi tulburată de situaţie, vei avea iubirea lui sau vei atrage echivalentul ei".

Peste câteva săptămâni primesc o scrisoare, în care îmi spune: "Ne-am căsătorit!" Cu prima ocazie am întrebat-o: "Cum a fost?" "Oh, exclamă ea, a fost un miracol! Într-o zi m-am trezit că orice suferinţă încetase. În seara aceea l-am văzut şi mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Ne-am căsătorit de aproape o săptămână şi nu am văzut om mai devotat". Este o veche zicătoare: "Nici un om nu-i duşmanul, nici prietenul tău, ci doar învăţătorul tău!". De aceea trebuie să devii impersonal şi să înveţi ceea ce fiecare om are să te înveţe aşa că, de îndată ce ai învăţat lecţia, eşti liber!

Iubitul femeii era învăţătorul iubirii neegoiste, pe care fiecare om, mai

devreme sau mai târziu, trebuie să o înveţe. "Suferinţa nu-i necesară pentru dezvoltarea omului, ea rezultă din violarea legii spirituale dar, fără ea, puţini oameni par capabili să se trezeasca din somnul sufletului".

Când omul e fericit, de obicei devine egoist şi, în mod automat, legea karmei se pune în acţiune. De multe ori un om se ruinează din lipsă de consideraţie pentru lucrurile lui.

Am cunoscut o femeie care avea un soţ plăcut, dar ea spunea: "N-am de ce să-mi fac griji pentru mariaj; nu din cauza bărbatului meu ci, pur şi simplu, pentru că nu mă interesează căsătoria!". Se gândea la el numai când îl vedea. Într-o zi soţul ei i-a spus că iubeşte o altă femeie şi a părăsit-o. Atunci a venit la mine disperată şi plină de ură. I-am spus: "E exact ceea ce spuneai. Vorbeai că nu ai de ce să te îngrijeşti pentru mariajul tău, subconştientul a lucrat pentru aceasta". Ea a spus: "Da, văd, omul capătă ceea ce doreşte, apoi îşi dă seama singur că a făcut rău". Ea s-a pus îndată în armonie cu fericirea ei şi a înţeles că ei trăiau mai bine separaţi. Când o femeie devine indiferentă sau cicălitoare şi încetează de a mai fi o inspiraţie pentru soţul ei, pierde stimulul reacţiilor de mai înainte, este neliniştită şi nefericită.

Un om veni la mine abătut şi nenorocit. Nevasta lui se interesa de "Ştiinţa numerelor" şi voia să-l descifreze pe el. Se pare că rezultatul nu îi era favorabil, căci el spunea: "Nevasta mea e de părere că nu voi dispune niciodată de avere pentru că am un doi". I-am răspuns: "Nu te îngriji care este numărul dumitale. Eşti o idee perfectă în Mintea Divină şi vom cere succesul şi prosperitatea care sunt plămădite pentru tine de Inteligenţa Infinită". După puţin timp a căpătat o ofertă foarte avantajoasă şi doi ani mai târziu a avut un succes strălucitor ca scriitor. Nici un om nu are succes în afaceri până ce nu-şi iubeşte opera. Pictura pe care pictorul o pictează din dragoste (pentru artă) este opera lui cea mai mare. Cazanul de fiert rămâne totdeauna ceva care stă pe pământ. Nici un om nu poate strânge bani dacă-i dispreţuieşte. Mulţi rămân în sărăcie fiindcă spun: "Banii nu înseamnă nimic pentru mine şi-i dispreţuiesc pe cei care-i au!". Acesta este motivul pentru care mulţi artişti sunt săraci. Dispreţul te separă de ceea ce dispreţuieşti. Am auzit spunându-se despre un artist că nu este bun fiindcă nu are bani la bancă. Această atitudine a minţii separă pe om de averea lui, dar acesta trebuie să fie în armonie cu lucrul pe care îl atrage.

Banii sunt Dumnezeu în manifestare, ca eliberator de lipsuri şi limitări, dar trebuie ţinuţi mereu în circulaţie şi folosiţi mereu cum trebuie. Zgârcenia şi economia au urmări groaznice. Asta nu înseamnă că nu trebuie să avem vase pline, rezerve, stocuri şi depozite pentru cămara care trebuie să fie plină prin dreptul divin al omului, dar înseamnă că nu trebuie să acumulăm din principiu, dacă se iveşte o ocazie când banii sunt necesari. Lăsându-i să se facă fără frică, bucuroşi deschidem drumul pentru mai mulţi, Dumnezeu fiind singura şi inepuizabila avere a omului. Aceasta trebuie să fie atitudinea spirituală faţă de bani, în Marea Bancă a Universului nefiind niciodată lipsă.

Un exemplu de avariţie îl avem în filmul "Lăcomie". Femeia câştigase 5.000 de dolari la loterie, dar nu vroia să-i cheltuiască. Se zgârcea şi economisea, lăsându-şi soţul să moară de frig şi foame; ea continua să spele podele ca să aibă din ce trăi. Iubea banii înşişi şi îi punea mai presus de orice; într-o noapte a fost ucisă şi banii i-au fost luaţi. Aici, iubirea de bani a fost un izvor de rele. Banii sunt buni şi binefăcători, dar folosiţi pentru scopuri distructive, zgârcenie sau acumulare, consideraţi mai importanţi decât iubirea, aduc boală, dezastru, pierderea lor înşişi.

Urmează calea iubirii şi toate se înmulţesc, pentru că Dumnezeu este

iubire şi Dumnezeu este avere; urmează calea egoismului şi a lăcomiei, şi averea dispare, omul este separat de ea. Cunosc cazul unei femei foarte bogate care-şi strângea venitul. Rar dădea cuiva ceva sau cumpăra lucruri pentru ea. Era foarte pasionată de coliere, o prietenă întrebând-o odată câte are; 67, a spus ea. Le cumpăra şi le punea deoparte. Dacă le-ar fi folosit, aceste coliere ar fi fost dreptul ei, dar a violat legea folosirii. Dulapurile erau pline cu haine pe care nu le purta niciodată şi bijuterii care nu vedeau niciodată lumina. Braţele femeii au paralizat în final, şi fiind incapabilă de a se mai îngriji de averea ei, a transmis altora administrarea acesteia. Omul, necunoscând legea, atrage asupra lui însuşi distrugerea. Toate bolile, nefericirile, vin din violarea legii iubirii.

Bumerangul de ură al omului, de mânie sau de critică, se reîntoarce încărcat de păcate sau de griji. Iubirea apare aproape ca o artă pierdută şi omul care cunoaşte legea spirituală ştie că ea trebuie câştigată; fără ea devii "alamă sunătoare" în loc de "ţimbal răsunător". Aveam o studentă care venea la mine lună de lună pentru a-şi curăţa conştiinţa de ură. După un timp, ura ei s-a redus la a fi canalizată asupra unei femei şi se tot gândea mereu la acest lucru. Puţin câte puţin a devenit şi mai echilibrată, şi toate duşmăniile ei dispărură. La un moment dat a venit la mine, spunând: "Nu pot să-ţi spun ce simt! Femeia aceea mi-a spus ceva şi, în loc să mă înfurii, am fost drăguţă cu ea, iar ea a fost, de asemenea, foarte drăguţă cu mine şi m-a lăudat. E o minunată lumină pe care o simt înlăuntrul meu!".

Dragostea şi bunăvoinţa sunt nepreţuite în afaceri. O femeie a venit la mine plângându-se de patroana ei. Spunea că e rece şi cicălitoare fiindcă nu se poate lipsi de ea în acest post. "Bine, salută divinitatea din patroană şi trimite-i dragoste!". Ea spuse: "Nu pot, e o femeie de marmură". "Îţi aminteşti povestea cu sculptorul care a cerut o bucată de marmură?" A fost întrebat pentru ce îi trebuie şi el a spus: Există un înger acolo! Din ea a făcut o minunată operă de artă”. "Adevarat", a spus ea. "Voi încerca toate acestea". O săptămână mai târziu s-a întors şi mi-a spus: "Am făcut ce mi-ai spus, femeia este acum foarte drăguţă şi mă plimbă cu trăsura ei". Oamenii simt uneori remuşcările de a fi făcut cuiva o cruzime care durează de ani întregi. Dacă răul nu se poate îndrepta, efectul lui poate fi neutralizat făcând cuiva o plăcere în prezent. "Ceea ce trebuie să fac este să iert acele lucruri care au trecut şi să previn acele lucruri care sunt înaintea mea". Grijile, regretele şi remuşcările distrug celulele corpului şi otrăvesc atmosfera individului.

O femeie, adânc supărată, mi-a spus: "Tratează-mă pentru a fi fericită şi veselă; grijile mă fac nervoasă cu cei din jurul meu şi aşa întreţin şi mai mult karma". Mi s-a cerut, de asemenea, să tratez o femeie care era în doliu după fiica ei. Am negat orice credinţă în pierdere şi separaţie şi am afirmat că Dumnezeu este dragostea şi bucuria femeii. Femeia şi-a recâştigat pe dată echilibrul şi mi-a trimis vorbă prin fiul ei să n-o tratez mai departe fiindcă... era aşa de fericită!, încât nu părea să fie prea convenabil. Astfel, mintea muritoare ţine să depindă de tristeţe şi de regretele ei. Am cunoscut, de asemenea, o femeie care se lăuda pretutindeni cu nenorocirile ei, aşa că tot timpul avea ceva cu care să se laude.

Moda veche era că, dacă o mamă nu e îngrijorată pentru copilul ei, nu e o mamă bună. Ştim, acum, că frica mamelor e cauza multor boli şi accidente ale copiilor. Frica proiectează în mod viu boala sau o realizează în mod obiectiv dacă nu e neutralizată. Fericită acea mama care poate spune sincer că ea pune copilul ei în mâna lui Dumnezeu deoarece ştie că este astfel sub protecţia divină. În acest mod ea aruncă asupra lui o mare aură de protecţie.

O femeie s-a trezit deodată în mijlocul noptii, simţind că fratele ei este într-o mare primejdie. În loc să se lase cuprinsă de teamă, a început să facă afirmaţii de adevăr: "Omul este o idee perfectă în Mintea Divină, e întotdeauna în locul cel mai bun, fiind sub protecţia divină". A doua zi a aflat că fratele ei se aflase în apropierea unei mine care a explodat, dar a scăpat în mod miraculos.

Prin gândurile lui, omul poate fi păzitorul fratelui său şi fiecare om trebuie să stie că "lucrul pe care-l iubeşte stă pe locul secret al celei mai mari înălţimi, rămânând acolo, în umbra Atotputernicului". Nu ţi se va întâmpla nimic rău şi nici o boală nu se va apropia de tine. Iubirea perfecta zvârle frica afară. Acela care se teme nu este perfect în dragoste. "Dragostea este împlinirea legii".

Capitolul VIII
INTUIŢIE SAU DIRECTIVE

"Pe orice drum ai fi, mărturiseşte-te Lui şi El îţi va conduce paşii". Nimic nu-i greu de săvârşit pentru omul care cunoaşte puterea cuvântului şi care îşi urmează intuiţia. Prin cuvintele lui, el pune în acţiune forţe nevăzute. Îşi poate reconstrui corpul sau poate anima lucrurile lui. De aceea, o foarte mare importanţă este în alegerea cuvintelor potrivite, şi acela care îşi alege cu grijă afirmaţiile pe care doreşte să le arunce în invizibil ştie că Dumnezeu este ajutorul lui, că există ajutor pentru fiecare cerere şi că cuvântul lui rostit sloboade acest ajutor. "Cere şi ţi se va da"; omul trebuie să facă prima mişcare. "Apropie-te de Dumnezeu şi el se va apropia de tine". Am fost adesea întrebată cum se ajunge la realizare. Am spus "Spune cuvântul şi nu face nimic până nu vei avea o îndrumare precisă!". Cere îndrumarea spunând: "Spirit infinit, arată-mi drumul, lasă-mă să cunosc dacă este ceva de făcut pentru mine". Răspunsul va veni prin intuiţie sau impuls, o întâmplare remarcată de cineva, un pasaj dintr-o carte, etc. Răspunsurile sunt uneori de o exactitate neaşteptată.

O femeie dorea o mare sumă de bani. Ea a spus cuvântul; "Spirit Infinit, deschide drumul spre ajutorul meu imediat, fă ca tot ce este al meu prin drept divin să ajungă la mine acum, într-o mare avalanşă de abundenţă"; şi a mai adăugat: "Dă-mi o îndrumare precisă, lasă-mă să cunosc dacă este ceva de făcut pentru mine!". Gândul a venit repede: "Dă unei anumite prietene, ajutată de spirit, 100 de dolari. Aşteaptă înainte de a merge la ea şi apoi du-te să-i dai banii”. A aşteptat în ziua aceea şi a întâlnit o femeie care i-a spus: "Azi am dat cuiva un dolar, a fost pentru mine aşa de mult ca şi pentru tine a da 100 dolari". A fost îndrumarea fără greşeală şi astfel a cunoscut că trebuie să dea 100 de dolari. Era un cadou care cuprindea o investiţie mare, pentru ca, imediat după aceea, o mare sumă de bani i-a venit pe o cale remarcabilă; dând, deschizi drum ca să primeşti. Ca să creezi activitate în finanţe, trebuie sa dai.

Dijma sau darea unei zecimi dintr-o sută este un vechi obicei omenesc şi el asigură sporul. Mulţi dintre oamenii bogaţi din această ţară au dat această dijmă şi nu am cunoscut nici un caz în care aceştia să nu se reinvestească; a zecea parte se duce şi se reîntoarce binecuvântată şi înmulţită. Dar darul sau zeciuiala trebuie date cu dragoste şi bucurie, fiindcă lui Dumnezeu îi plac "donatorii veseli".

Poliţele trebuiesc plătite cu veselie, toţi banii trebuiesc trimişi fără frică şi cu binecuvântare. Această atitudine a minţii îl face pe om stăpân al banilor şi, dacă ţine seama de aceasta, vorba lui rostită îi deschide vaste rezerve de bogăţie. Însuşi omul îşi limitează resursele sale prin viziunile de limitare.

Uneori i se deschid mari realizări de bogăţie, dar el se teme să acţioneze. Viziunea şi acţiunea merg mână în mână, ca în cazul omului care a cumpărat blana pentru căptuşeală.

O femeie a venit la mine cerându-mi să spun cuvântul pentru o slujbă dreaptă. Niciodată să nu-i spui "slujbă" - ci “slujbă dreaptă" - locului plănuit de mintea divină, fiindcă numai aceasta dă satisfacţie. Am adus mulţumiri că ea a primit totdeauna ce e al ei şi că această slujbă se va manifesta repede. Degrabă i s-au făcut trei oferte, două la New York şi una la Palm Beach, ea neştiind pe care s-o aleagă. I-am spus: "Cere o îndrumare precisă!". Timpul era aproape trecut, ea era nedecisă... dar în curând mi-a telefonat. "Când m-am trezit dimineaţa, am simţit mirosul de Palm Beach". Ea fusese acolo mai demult şi cunoştea parfumul lui îmbălsămat. I-am spus: "Dacă simţi aşa, desigur e îndrumarea cerută". A acceptat postul şi a avut mult succes.

Adesea îndrumările ne vin în moduri şi momente neaşteptate. Într-o zi, mă plimbam pe stradă când am simţit, pe neaşteptate, nevoia să merg la o anumită brutărie, un bloc sau două mai departe. Mintea raţională rezista, argumentând: "Nu-i nimic ce te-ar putea interesa!". Totuşi, nu am ascultat de raţiune şi m-am dus la brutărie, privind la orice lucru natural, ca şi cum ar fi fost ceva acolo care să mă fi interesat; ajungând acolo, am întâlnit o femeie la care mă gândisem demult şi care avea nevoie de ajutorul pe care i l-aş fi putut da. Astfel, mergi la un lucru pentru a afla altul. Intuiţia este o facultate spirituală care nu explică, ci numai indică drumul. Adesea se primesc directive în timpul tratamentului. Ideea prin care vin poate trece aproape neobservată, dar "unele din căile Domnului sunt misterioase".

Într-o zi spuneam în clasă că fiecare, individual, va primi o directivă precisă. O femeie a venit la mine şi mi-a spus: "În timp ce aţi tratat aceasta, mi-a venit ideea de a scoate mobila din magazie pentru a o duce într-un apartament". Femeia venea să fie tratată de sănătate. I-am spus că ştiu o locuinţă în care ea însăşi şi sănătatea ei se vor transforma şi am adăugat: "Cred că tulburarea dumitale este şi o congestie din cauza lucrurilor depozitate. Congestia lucrurilor din casă cauzează congestia lucrurilor în corp; ai folosit nesocotit legea folosinţei şi acum tragi consecinţele". A mulţumit pentru că ordinea divină s-a stabilit în mintea, trupul şi inima ei. Oamenii nici nu visează ce mare legătură există între treburile şi trupul lor. Există o corespondenţă mutuală pentru fiecare boală. Cineva poate obţine o vindecare instantanee, prin realizarea faptului că trupul este o idee perfectă în Mintea Divină şi de aceea întreg şi perfect îi este trupul; dacă continuă gândurile distructive de acumulare a fricii, a criticii, boala se va întoarce.

Isus ştia că orice boală vine din păcat şi spunea leproşilor ca, după vindecare, să meargă şi să nu mai păcătuiască, căci altfel, un lucru şi mai rău va veni asupra lor. Astfel, sufletul omului (sau mintea subconştientă) trebuie să fie spălată "mai alb decât zăpada" pentru o sănătate permanentă; metafizicianul este totdeauna adânc înclinat spre "corespondenţă". Isus Christos spune: "Nu condamna pe alţii ca să nu fii condamnat". "Nu judeca, ca să nu fii judecat". Mulţi oameni şi-au întors boli şi nefericiri pentru condamnarea altora, căci ceea ce condamni la ceilalţi, atragi spre tine însuţi.

O femeie a venit la mine supărată şi bolnavă pentru că soţul ei fugise cu o altă femeie. Ea o critica pe cealaltă femeie şi spunea: "Ea ştia ca el este un om însurat şi nu avea dreptul să accepte atenţiile lui". I-am spus: "Opreşte-te din a judeca şi binecuvântează, căci dacă nu ai altă atitudine, vei atrage aceeaşi situaţie şi pentru tine". A rămas surdă la aceste vorbe şi un an mai târziu s-a arătat interesată de un bărbat însurat. De câte ori critici sau condamni, apuci

un fir elastic şi trebuie să te aştepţi la o lovitură.

Indecizia este piedică în multe privinţe. Ca să o depăşeşti, trebuie să faci repede afirmaţia: "Sunt întotdeauna sub inspiraţie directă şi iau deciziile cele drepte". Aceste cuvinte impresionează subconştientul şi te găseşti îndată treaz, vioi, făcând mişcarea potrivită fără ezitare. Am găsit că este distructiv să priveşti spre planul psihic pentru a te lăsa condus, fiind planul mai multor minţi şi nu al unei singure minţi. Dacă omul îşi deschide mintea spre subiectivitate, el devine o ţintă pentru forţele distructive. Planul psihic este rezultatul gândurilor; acestea privesc numai drumul karmic.

Cunosc un om care ar fi trebuit să moara demult, după horoscop, dar mai este încă în viaţă ca unul dintre cei mai de seamă conducători pentru elevarea umanităţii din ţara lui. O minte viguroasă poate neutraliza profeţiile rele. Omul trebuie să spună: "Orice profeţie falsă trebuie să se ducă în neant, orice plan pe care Tatăl din Ceruri nu l-a plănuit pentru mine trebuie să se dizolve, să dispară; ideea divină vine să se realizeze acum!". De aceea, dacă cineva ţi-a prevestit un eveniment bun, de fericire sau bogăţie, dă-i ospitalitate şi aşteaptă, căci el va veni mai devreme sau mai târziu, prin legea speranţei. Voinţa omului trebuie folosită ca să contrasemneze voinţa universală. "Vreau ceea ce-mi va fi dat prin voinţa lui Dumnezeu. E voinţa lui Dumnezeu să dea fiecărui om orice dorinţă dreaptă a inimii lui; voinţa omului trebuie folosită pentru a păstra viziunea, fără şovăire". Fiul risipitor a spus: "Scula-mă-voi şi voi merge la tatăl meu". Adesea trebuie o sforţare de voinţă, părăsirea învelişului gândurilor muritoare. Este cu mult mai uşor pentru oamenii simpli să aibă frică în loc de credinţă şi de aceea credinţa apare ca o sforţare a voinţei. Când omul se trezeşte spiritual, creşte. Recunoaşte că orice dizarmonie exterioară corespunde unei dizarmonii interioare, mentale. Dacă se poticneşte sau cade, o face în conştiinţa lui.

Odată, o studentă mergea pe drum şi critica pe cineva în gândurile ei. Îşi spunea mental: "Acea femeie e cea mai nesuferită de pe pământ"; deodată, 3 băieţi care alergau şi aruncau cu pietre, au lovit-o. Ea nu a condamnat jocul băieţilor, a chemat legea iertării şi a salutat divinitatea din acea femeie.

Drumurile înţelepciunii sunt căile plăcerii şi toate cărările ei sunt în pace. Când cineva a făcut o cerere în Universal, trebuie să fie gata pentru orice surpriză. Orice lucru poate părea că merge strâmb dar, în realitate, merge drept. O femeie a spus că nu există pierdere în Mintea Divină, de aceea ea nu poate pierde ce îi aparţine, iar dacă a pierdut ceva, acel ceva se va întoarce sau va primi echivalentul. Cu câţiva ani înainte pierduse 2.000 de dolari, împrumutând aceşti bani cuiva care a murise pe neasteptate, nemaispecificând în Testament acea datorie. Supărată, neavând nici o dovadă scrisă, s-a hotărât să ceară bani de la Banca Universală. A început prin a ierta datornicul, căci ura şi neiertarea închid toate uşile Băncii Minunate. A făcut apoi afirmaţia: "Neg pierderea, nu există pierdere în Mintea Divină, de aceea nu pot pierde aceşti 2.000 de dolari care îmi aparţin prin drept divin". "Când o uşă se închide, o alta se deschide". Ea trăia în apartamentul unei case care era de vânzare, în contractul de închiriere fiind o clauză care spunea că, dacă casa se va vinde, chiriaşii trebuiau să se mute în 90 de zile. Deodată, proprietarul a stricat contractul şi a mărit chiria. Iarăşi nedreptatea părea să fie în drumul ei, de data aceasta imperturbabilă. Ea a binecuvântat pe proprietar, zicând: "Dacă chiria s-a urcat înseamnă că eu voi fi mai bogată, pentru că Dumnezeu este averea mea". Noile contracte au fost făcute cu chiria mărită, dar, dintr-o eroare "divină", clauza cu cele 90 de zile a fost uitată. Puţin după aceea, proprietarul a avut ocazia să vândă casa. Din cauza greşelii din noile

contracte, chiriaşii aveau dreptul să mai stea un an. Agentul a oferit fiecărui chiriaş 200 de dolari dacă se muta, şi mai multe familii s-au mutat. Trei au rămas, printre care şi această femeie. O lună sau două mai târziu, agentul a apărut şi a spus femeii: "Vrei să strici contractul pentru 1.500 de dolari?". I-a fulgerat prin minte: "Acum trebuie să apară cei 2.000 de dolari!" Şi-a amintit că discutase cu prietenii din casă să acţioneze împreună în cazul în care va mai veni vorba despre mutare. S-a hotărât să-şi consulte prietenii. Ei au spus: "Dacă a oferit 1.500 de dolari, va oferi şi 2.000". Astfel, a obţinut un cec de 2.000 de dolari pentru a elibera apartamentul. A fost, desigur o remarcabilă lucrare a legii şi aparenta nedreptate cu mărirea chiriei a însemnat mult deschiderea drumului pentru realizarea ei. Aceasta dovedeşte că nu există pierderi şi că, dacă se consideră starea spirituală, poţi culege tot ce e al tău, din marele rezervor al binelui. "Îţi voi înapoia ţie anii pe care i-au mâncat lăcustele". Lăcustele sunt îndoielile, ura şi regretul gândurilor muritoare. Numai aceste gânduri adverse îl fură pe om, pentru că nici un om nu dă de la el, ci îşi ia lui însuşi. Omul este aici ca să-l dovedească pe Dumnezeu şi ca "să depună mărturie pentru adevăr". El îl poate dovedi pe Dumnezeu prin aducerea belşugului în lipsă şi prin aducerea dreptăţii în nedreptate.

“Dovedeşte-mă pe mine acum cu aceasta, a spus Domnul mulţimii; dacă eu nu vreau să vă deschid fereastra cerului şi să vărs binecuvântarea mea, este pentru că nu vor fi cămări destule ca să le primească.”

Capitolul IX
PERSONALITATEA PERFECTĂ sau MODELUL DIVIN

"Nici un vânt nu poate îndepărta barca mea din drumul ei şi nici nu poate schimba cursul destinului". Există pentru fiecare om o perfectă expresie de sine. Există un loc care lui îi este dat ca să-l umple şi pe care nici un altul nu-l poate umple; ceva ce lui îi este dat să facă, ceva ce nimeni altul nu poate face, este destinul lui!

Această afirmaţie stă ca idee perfectă în Mintea Divină, aşteptând recunoaşterea omului. Şi cum facultatea imaginativă este creativă, trebuie ca omul să vada ideea, ideea de a se manifesta.

Aşadar, cea mai indicată cerere a omului este pentru modelul divin al vieţii lui. El poate să nu aibă nici cea mai vagă idee faţă de ceea ce este, putând exista multe talente minunate adânc ascunse în el. Cererea lui trebuie să fie: "Spirit Infinit, deschide calea pentru ca Modelul Divin al vieţii mele să se poată manifesta; sloboade acum talentele dinlăuntrul meu şi fă ca să văd clar planul perfect!".

Planul perfect include sănătate, bogăţie şi personalitatea perfectă a expresiei de sine. Acesta este cvartetul vieţii, cel care aduce fericirea perfectă, sănătatea, bogăţia şi personalitatea perfectă.

Când cineva a făcut această cerere, se poate aştepta la mari schimbări în viaţa lui pentru că, în general, fiecare om a rătăcit de la Modelul Divin. Cunosc cazul unei femei la care lucrurile s-au manifestat ca şi cum un ciclon i-ar fi zdruncinat toate treburile, dar echilibrul a venit repede şi situaţii noi, minunate, au venit în locul celor vechi. Expresia perfectă de sine nu-i niciodată obositoare, este de un interes aşa de absorbant încât viaţa pare un joc. Studenţii află că dacă omul vine în lume finanţat de Dumnezeu, are averea necesară pentru expresia de sine perfectă, aceasta fiindu-i foarte la îndemână. Multe genii s-au luptat ani de-a rândul cu problematica averii, pe când vorba şi credinţa lor, rostite, ar fi procurat repede fondurile necesare.

Odată, de exemplu, după ore, un om a venit la mine şi mi-a dat un cent. A spus: "Am exact 7 cenţi pe lume şi am venit să vă dau unul pentru că am o mare încredere în puterea cuvântului rostit de dumneavoastră. Doresc să cunosc cuvântul potrivit pentru perfecta mea expresie de sine şi prosperitate". Am spus cuvântul; nu l-am mai văzut decât după aproape un an când a venit plin de succes şi fericit, cu un teanc de bancnote galbene în buzunar. Mi-a spus: "Imediat după ce aţi spus cuvântul, mi s-a oferit un serviciu într-un oraş îndepărtat şi acum toate s-au realizat: sănătate, bogăţie, fericire".

Perfecta expresie de sine poate fi, de exemplu, pentru o femeie, să fie o soţie perfectă, o mamă perfectă, o gospodină perfectă şi nu neapărat să aibă o carieră publică. Cere îndrumarea definitivă şi drumul va fi uşor şi plin de succes. Nu trebuie vizualizată sau forţată o anumită imagine mentală. Când cineva cere ca Modelul Divin să apară, o scânteie de inspiraţie vine şi va începe el însuşi să vadă, realizând opere de seamă. Aceasta este imaginea sau viziunea pe care el trebuie să o păstreze fără şovăire.

Când un om caută un lucru, şi acel lucru îl caută pe el. Telefonul l-a căutat pe Bill ca să-l descopere. Părinţii nu trebuie niciodată să forţeze cariera sau profesia copiilor lor. Printr-o cunoaştere a adevărului spiritual, planul copilului poate fi prezis chiar din copilărie sau chiar prenatal. Un tratament prenatal ar fi: "Fie ca Dumnezeu să aibă în acest copil expresia perfectă, fie ca Modelul Divin să fie al minţii lui, al trupului şi îndeletnicirilor lui, să se manifeste pretutindeni în viaţa lui, pretutindeni în eternitate". “Facă-se voinţa Domnului, nu a omului”, este porunca pe care o găsim traversând întreaga Scriptură şi Biblia este cartea care se ocupă cu ştiinţa minţii. Este cartea care vorbeşte omului despre descătuşarea sufletească (mintea subconştientă) din robie. Luptele descrise acolo sunt închipuirile omului războindu-se cu gândurile muritoare. "Credinţa omului trebuie să fie aceea a propriului lui şef de familie". Fiecare om este Iosafat şi fiecare om este David care a ucis pe Goliat (gândurile muritoare) cu o mică piatră alba (credinţa); aşa că omul trebuie să se îngrijească ca să nu fie sluga "vicleană şi leneşă" care şi-a îngropat talantul. Există o teribilă pedeapsă pentru cei plătiţi fără să-şi folosească propria lor abilitate. Adesea frica stă între om şi perfecta lui expresie de sine. Stări de frică au împiedicat multe talente. Adesea, acestea pot fi depăşite prin cuvântul spus sau tratament. Atunci individul îşi pierde toată conştiinţa de sine şi simte că el este numai o conductă prin care Inteligenţa Divină se exprimă pe ea însăşi. El este sub inspiraţie directă, fără frică şi încrezător, pentru că Îl simte pe Tatăl dinlăuntrul lui căruia îi datorează opera sa.

Un băiat venea adesea cu mama lui în clasa mea. El îmi cerea să-i spun cuvântul pentru examenul pe care îl avea de dat la şcoală. I-am spus să facă afirmaţia: "Sunt una cu inteligenţa infinită. Ştiu tot ce se poate cunoaşte despre subiect". El avea cunoştinţe excelente de istorie, dar nu era sigur la aritmetică. L-am văzut mai târziu şi mi-a spus: "Am spus cuvântul pentru aritmetică şi am trecut cu cea mai mare notă, dar cu toate că am crezut că mă pot bizui pe mine însumi la istorie, am avut un succes foarte slab." Adesea omul primeşte un recul când este prea sigur de el, ceea ce înseamnă că el se încrede în personalitatea lui şi nu în Tatăl dinlăuntrul lui.

Odată, o studentă mi-a dat un atare exemplu. Într-o vară a făcut o mare excursie în străinătate, vizitând multe ţări unde nu cunoştea limba. Ea se ruga pentru călăuzire şi protecţie în fiecare minut şi totul mergea de minune. Bagajele n-au fost niciodată întârziate sau pierdute, găzduirea era întotdeauna pregătită pentru ea la cele mai mari hoteluri şi obţinea servicii perfecte

oriunde dorea. S-a întors la New York. Cunoscând limba, a crezut că Dumnezeu nu-i mai este necesar şi a avut grijă de treburile ei în mod obişnuit. Toate i-au mers pe dos, bagaje întârziate, multe nearmonii şi confuzii.

Trebuie să ne formăm obiceiul de a păstra prezenţa lui Dumnezeu în fiecare minut. În toate drumurile tale, recunoaşte-l pe el, nimic nu este prea mic sau prea mare. Uneori chiar şi un incident neînsemnat poate fi un punct de întoarcere în viaţa unui om. Robert Fulton, păzind apa care fierbea într-un ceainic, a avut viziunea maşinii cu aburi! Am văzut pe cineva care îşi bloca realizările punctându-şi drumul şi opunând rezistenţă. Îşi fixa credinţa lui numai de un anumit lanţ de evenimente şi dicta exact calea prin care dorea să-i vină realizarea; prin acestea, el punea lucrurile în stare de stagnare. "Drumul meu, nu drumul tău" este porunca Inteligenţei Infinite, şi orice putere, fie Abur sau Electricitate, trebuie să aibă o maşinărie prin care să lucreze, iar omul este el, la rândul lui, această maşinărie. Mereu şi mereu i se explică omului să stea liniştit. "O, Iuda, nu te teme, şi mâine du-te contra lui; Dumnezeu va fi cu tine. Nu trebuie să lupţi în acea bătălie, du-te şi stai acolo liniştit, şi vezi salvarea Domnului care e cu tine". Vedem aceasta în incidentul cu cei 2.000 de dolari care i-au venit femeii prin proprietarul ei atunci când a fost în nonrezistenţă şi netulburare, sau cu femeia care a câştigat iubirea după ce toate suferinţele ei au încetat. Ţinta studentului este ECHILIBRUL!

Echilibrul este puterea, pentru că el dă puterii lui Dumnezeu ocazia de a se manifesta prin OM, căci acesta vrea să facă voia lui bună. Echilibrat, el gândeşte clar şi ia deciziile cele mai bune, cele mai drepte, şi cel mai repede. Nu trece cu vederea o greşeală niciodată. Mânia mânjeşte şi face să pălească viziunea, otrăveşte sângele, clădeşte drumul spre multe boli şi provoacă hotărâri greşite care duc la dezastru. Mânia e numită ca unul din păcatele cele mai grele, căci reacţia ei e foarte vătămătoare.

În Metafizică, păcatul are un înţeles mai larg decât în învăţătura veche. "Orice nu-i credinţă, e păcat". Frica şi supărarea sunt păcate de moarte. Ele sunt credinţa intervertită care dă proiecţii mentale denaturate şi provoacă realizarea răului de care te temi. Aceşti duşmani din subconştient trebuiesc numaidecât nimiciţi. "Când omul este el, este sfârşit". Maeterlink spune că: "Omul este un Dumnezeu înspăimântat!". După cum am văzut în capitolul precedent, omul poate învinge frica întâmpinând obiectul care-l înspăimânta. Când Iosafat şi armata lui s-au pregatit sa întâlnească inamicul cântând "Laudă Domnului pentru mulţumirile îngăduite dintotdeauna", au aflat că inamicii lor au fost distruşi de alţii şi nu au mai trebuit să lupte.

O femeie a rugat o prietenă de-a ei să comunice ceva unei alte prietene comune. Ea se temea s-o facă personal fiindcă mintea raţională îi spunea: "Nu te amesteca în această afacere, nu spune nimic!". A promis să o facă şi asta o tulbura sufleteşte. În final s-a hotărât să înfrunte leul şi a chemat legea protecţiei divine. Când s-a întâlnit cu prietena căreia trebuia să-i facă comunicarea, a deschis gura să-i spună, dar prietena i-a spus: "Cutare a părăsit oraşul". Asta a făcut-o să nu mai trebuiască să-i spună nimic, fiindcă situaţia era în legătură cu acea persoană care fusese în oraş. Fiindcă a vrut să spună, nu a mai fost obligată să o facă, nu s-a mai temut, situaţia grea a dispărut. Omul amână de multe ori realizările lui prin credinţa în neîmplinire. El trebuie să faca această afirmaţie: "În Mintea Divină se află numai îndeplinirea, de aceea realizarea mea este completă, munca mea este perfectă, casa mea, sănătatea mea sunt perfecte".

Toate cărările lui sunt idei perfecte, înregistrate în Mintea Divină şi trebuie să se manifeste "prin graţie, pe o cale perfectă". El mulţumeşte că a primit

aceasta în invizibil şi face pregătiri active pentru a primi şi în invizibil. Cineva era în aşteptarea unei realizări financiare. A venit la mine şi m-a întrebat de ce nu i s-a îndeplinit cererea. "Poate ai obiceiul de a lăsa lucrurile neterminate şi subconştientul a atras aici ideea de neîndeplinire (cum e în afară, aşa e şi înăuntru)". A spus: "Ai dreptate! Adesea încep lucrurile şi niciodată nu le duc la capăt. O să merg acasă să termin ceva ce am început de săptămâna trecută şi lucrul acesta va fi simbolic pentru realizarea mea". A cusut cu râvnă şi a terminat repede ce avea de făcut. Puţin după aceea au venit banii, în chip miraculos; soţul ei a primit, de asemenea, salariul de două ori în acea lună. Când i-a transmis patronului greşeala făcută, acesta i-a spus să păstreze banii. Când omul cere cu credinţă, el trebuie să primească fiindcă Dumnezeu îşi creează propriile căi. Am fost uneori întrebată dacă cineva care are talente deosebite poate alege şi cum trebuie să o facă. "Spirit Infinit, dă-mi o îndrumare perfectă, descoperă-mi perfecta expresie de sine, arată-mi care talent trebuie să-l folosesc acum!". Am cunoscut oameni care au apucat deodată o nouă cale de lucru fiind complet edificaţi cu foarte puţin sau deloc antrenament. De aceea, fă afirmaţia: "Sunt pe deplin pregătit pentru planul divin al vieţii mele!". Fă-o fără frică, în orice împrejurare te afli. Unii oameni sunt donatori plăcuţi, dar răi primitori. Ei refuză darurile din orgoliu sau din altă raţiune primitivă, negativă, de aceea îşi barează căile, şi de aceea se găsesc invariabil cu puţin sau cu nimic.

O femeie care dăduse cuiva o mare sumă de bani a primit în dar câteva mii de dolari. A refuzat să-i ia, spunând ca nu are nevoie. Ulterior, finanţele ei au fost lezate în aşa fel încât avea nevoie de acea sumă. "Trebuie să primeşti cu bucurie pâinea care ţi se întoarce ţie peste ape: liber e datul, liber e luatul (primitul)". Există întotdeauna o balanţă perfectă a ceea ce dai şi ceea ce primeşti; de aceea, trebuie să dai fără gând de întoarcere; violezi legea dacă nu accepţi întoarcerea care vine la tine fiindcă "toate darurile vin de la Dumnezeu" şi omul este numai mânuitorul lor. Nu trebuie să ne reţină niciodată vreun gând de sărăcie faţă de acela care dă. Când omul mi-a dat acel cent, nu mi-am spus: "El, probabil, trebuie să facă o mare sforţare ca să-mi dea mie acel cent!" Din contra, l-am văzut pe el bogat şi prosper, cu averea trimisă lui şi, în felul acesta, acest gând a fost acela care, în final, i-a adus-o. Dacă cineva este rău primitor, el trebuie să devină unul bun şi să ia chiar şi o marcă poştală dacă i se dă, pentru a deschide spre el canalul de primire. Domnul iubeşte pe cel ce primeşte cu plăcere tot aşa de mult ca şi pe cel care dăruie cu plăcere.

Am mai fost întrebată de ce un om se naşte bogat şi altul sănătos, altul bolnav sau sărac. Unde există un efect, există şi o cauză; nu există lucruri care să se numească şanse. Acestor chestiuni li se răspunde prin legea încarnării. Omul trece prin multe naşteri şi morţi până ce cunoaşte adevărul care îl pune în libertate. El este atras din nou de planul pământesc prin dorinţele nesatisfăcute, ca să-şi plătească datoriile lui karmice sau să-şi îndeplinească destinul. Omul care s-a născut bogat şi sănătos a avut proiectată în mintea lui subconştientă imagini de sănătate şi bogăţie din viaţa anterioară, iar omul sărac şi bolnav, aceeaşi situaţie. Omul manifestă, prin orice plan, naşterea şi moartea, suma totală a credinţelor lui subconştiente. De altfel, naşterea şi moartea sunt legile făcute de el pentru că plata păcatului este moartea, căderea adamică în conştiinţă prin credinţa în două puteri; omul real, spiritual, este fără naştere şi moarte. "Cine a fost la început, este şi acum şi va fi dintotdeauna". Astfel, prin adevăr, el se eliberează de legea karmică, de păcat şi moarte, şi se manifestă ca "omul făcut după chipul şi asemănarea Lui".

Eliberarea omului vine prin îndeplinirea destinului, aducând în manifestare Modelul Divin al vieţii lui. Domnul îi va spune atunci: "Bine, slugă bună şi credincioasă; peste puţine ai fost credincioasă, peste multe te voi pune (chiar peste moarte). Intră întru bucuria Domnului Tău (în viaţa eternă)!".

Capitolul X
NEGAŢII ŞI AFIRMAŢII

Trebuie să porunceşti lucrului şi el ţi se va supune. Orice bun care trebuie să se manifeste în viaţa omului este un fapt realizat în Mintea Divină şi este slobozit prin recunoaşterea omului sau vorba rostită; de aceea el trebuie să fie atent să ceară ca numai Ideea Divină să se manifeste, pentru că, adesea, el cere, prin vorbele lui greşite, căderi sau nenorociri. De aceea este de cea mai mare importanţă să se facă cererile proprii în mod corect, aşa cum au fost formulate în capitolele precedente. Dacă cineva doreşte o casă, prieteni, servicii sau alte gânduri bune, să facă cererea pentru alegerea divină. “Spirit Infinit, deschide calea pentru casa mea dreaptă, pentru prietenii mei drepţi, serviciul meu drept. Mulţumesc pentru că acestea se manifestă acum, pe calea cea dreaptă, în mod perfect”. Ultima parte a cererii este de cea mai mare importanţă.

Am cunoscut o femeie care a cerut 1.000 de dolari. Fiica ei a fost înjurată şi ea a primit aceşti bani ca despăgubire, dar ei nu au venit pe calea cea dreaptă, într-un mod perfect. Cererea trebuie formulată astfel: “Spirit Divin, mulţumesc că cei 1.000 de dolari, care sunt ai mei prin drept divin, sunt acum liberi şi slobozi pentru a-mi fi daţi, prin Mila Ta, pe o cale perfectă.” E posibil ca un om să elibereze mai mult decât gândeşte că-i posibil, pentru că fiecare este legat de speranţa lui limitată prin subconştient. Trebuie să măreşti speranta pentru a obţine ceea ce doreşti într-o măsură mai largă. Omul se limitează, destul de adesea, singur. Un student a cerut 600 de dolari pentru o anumită treabă. I-a primit, pe urmă auzind că trebuia să i se dea 1.000 de dolari, a refuzat. El a mărginit spiritul unic al lui Israel.

Bogăţia este un lucru al conştiinţei. Francezii au o legendă care exemplifică aceasta. Un om sărac mergea odată pe drum când întâlni un călător care l-a oprit şi i-a spus: “Bunul meu prieten, te văd că eşti sărac; ia acest boţ de aur, vinde-l şi vei fi toată viaţa bogat”. Omul s-a bucurat de acest mare noroc, a luat boţul de aur şi s-a dus acasă. A găsit imediat de lucru şi a avut atâta îndestulare că n-a trebuit să vândă boţul de aur. Au trecut anii şi el a devenit foarte bogat. Într-o zi a întâlnit în calea lui un om foarte sărac. L-a oprit şi i-a spus: “Bunul meu prieten, îţi voi da acest boţ de aur pe care îl vei vinde şi vei fi bogat pentru toată viaţa”. Săracul a luat boţul, s-a dus să-l vândă şi a aflat că-i numai alamă. Vedem astfel cum primul om a ajuns bogat simţindu-se astfel, crezând că boţul e de aur. Fiecare om are în el însuşi un boţ de aur, este conştiinţa lui despre aur sau despre bogăţia care îi aduce bogăţie în viaţa lui.

Făcându-şi cererea, omul trebuie să înceapă cu sfârşitul traseului, adică să declare că a primit. “Înainte de a mă chema, eu voi răspunde”. Afirmaţiile continue stabilesc credinţa în subconştient. Nu trebuie să pledeze şi nici să se roage fierbinte, ci să mulţumească, în mod repetat, că a primit. Pustiul se va bucura şi se va umple de trandafiri. Această bucurie manifestată pe când există încă deşertul (starea de conştiinţă) deschide drumul spre realizare. Rugăciunile Domnului sunt în formă de comandă sau de cerere. “Dă-ne nouă azi pâinea noastră cea de toate zilele şi ne iartă nouă greşelile noastre precum

şi noi iertăm greşiţilor noştri...” şi sfârşeşte cu glorificarea “...că a Ta este Împărăţia, şi Puterea, şi Mărirea, în veci! Amin”. “În ceea ce priveşte lucrul mâiinilor mele, porunceşte-mi tu!”. Astfel rugăciunea este o comandă şi o cerere, laudă şi mulţumire. Opera studenţilor este de a crede ei înşişi că lui Dumnezeu toate lucrurile îi sunt posibile.

Lucrul pare uşor de tot în teorie, dar mult mai greu când trebuie aplicat la o anumită problemă. Unei femei îi trebuia realizarea unei anumite sume de bani într-o perioadă determinată de timp. Ea ştia că trebuie să facă ceva pentru a aduce realizarea (realizarea înseamnă manifestare) şi a cerut îndrumare. Se plimba printr-un bazar când a văzut o garoafă smălţuită pe un cuţit de hârtie. Asta a izbit-o. Gândul a venit: nu am un cuţit destul de bun pentru a deschide cecurile. A cumpărat cuţitul de tăiat hârtie; mintea raţionala, desigur, ar fi spus că e o extravaganţă. Când l-a ţinut în mână a avut o tresărire a imaginaţiei, văzându-se pe ea însăşi deschizând un plic, care conţinea un cec mare... În puţine săptămâni a primit banii. Garoafa de pe cuţitul de tăiat hârtie a fost puntea ei spre credinţa activă.

Multe istorii se spun despre puterea subconştientului, când aceasta este condusă cu credinţă. Un om petrecea noaptea într-o fermă. Ferestrele camerei erau bătute cu cuie pe dinăuntru; în mijlocul nopţii a simţit că se sufocă şi a încercat să meargă pe întuneric până la fereastră. Cum nu a putut să o deschidă, a lovit cu pumnul, a tras în nări aer proaspăt şi a adormit din nou, visând frumos. Dimineaţa a observat că spărsese geamul de la o bibliotecă şi că fereastra camerei rămăsese închisă toată noaptea. El se aprovizionase cu oxigen din el însuşi, pentru ce se gândea la el.

Când un student începe o realizare, nu trebuie să se întoarcă niciodată, căci atunci el nu lasă ca omul, al cărui gând se clatină, să capete ceva de la Domnul!. Un student de culoare a făcut odată aceasta declaraţie minunată: “Când eu cer Tatălui ceva, mă aşez jos şi spun: Tată, nu vreau să capăt mai puţin decât am cerut, ci mai mult!” Astfel, omul nu trebuie să facă nici un compromis. Să-şi dea totul. Aceasta este uneori cea mai grea frază dintr-o realizare. Tentaţia ne îndeamnă să abandonăm, să ne înturnăm, să facem un compromis. Domnul serveşte pe acela care aşteaptă. Realizarea vine adesea în ceasul al unsprezecelea, pentru că omul o lasă să vină abia atunci, adică atunci încetează de a mai raţiona şi Inteligenţa Infinită are prilejul să lucreze. Dorinţelor triste ale omului li se răspunde trist, şi dorinţelor lui nerăbdătoare, târziu şi cu violenţă. O femeie m-a întrebat de ce îşi pierde veşnic sau îşi sparge sticlăria. Am aflat că spunea adesea, către ea însăşi sau către ceilalţi, cu supărare: “Aş vrea să scap de sticlăria mea!” Aşadar, dorinţa ei nerăbdătoare a fost îndeplinită în mod violent. Ceea ce ar fi trebuit să ceara este limpede, dar ceea ce a înregistrat ea în subconştient a fost numai dorinţa nerăbdătoare de a scăpa de sticlăria ei, de aceea o spărgea sau o pierdea.

Două atitudini ale minţii provoaca pierderi: deprecierea, în cazul femeii care nu-şi aprecia soţul, sau frica de pierdere care produce imaginea pierderii în subconştient. Când un student este capabil să rezolve problema (să arunce povara), el va vedea manifestarea instantanee. O femeie era pe stradă; umbrela i s-a dat peste cap de la o furtună şi s-a stricat. Trebuia să se întâlnească cu nişte oameni pe care nu-i mai văzuse niciodată şi nu vroia să-şi facă apariţia cu o umbrelă stricată. Exclamă: “O, Doamne, ia-ţi tu grija acestei umbrele, eu nu mai ştiu ce să mă fac!” Un moment mai târziu, o voce de alături i-a spus: “Doriţi să reparaţi umbrela? Acolo este un reparator de umbrele!” Ea a răspuns: “Într-adevăr, vreau!” Când se întorcea acasă, după ce plătise reparaţia, avea deja o umbrelă bună. Astfel, există totdeauna un

umbrelar la îndemână, în drumul omului, când acesta pune umbrela (situaţia) în mâinile Domnului.

Unei negaţii trebuie să-i urmeze întotdeauna o afirmaţie. Am fost chemată, târziu în noapte, la telefon, ca să tratez un om pe care nu-l mai văzusem niciodata. Aparent era foarte bolnav. Am făcut afirmaţia: “Neg această aparenţă de boală. E nereală şi, de aceea, nu poate fi înregistrată de conştiinţa lui, acest om este o idee perfectă în Mintea Divină, substanţă pură, exprimând perfecţiunea”. A doua zi dimineaţa îi era mai bine şi a treia zi şi-a reluat ocupaţiile zilnice. Nu există timp sau spaţiu în Mintea Divină, de aceea cuvântul îşi atinge instantaneu destinaţia şi nu trebuie să se întoarcă în vid. Am tratat pacienţi din Europa şi am găsit că rezultatul era instantaneu.

Am fost, de asemenea, întrebată destul de des care este diferenţa între vizualizare şi vizionare. Vizualizarea este un proces mental, stăpânit de mintea conştientă sau raţională, pe când vizionarea este un proces spiritual, guvernat de intuiţie sau de mintea supraconştientă.

Studentul trebuie să-şi antreneze mintea lui pentru a primi acea scânteiere de inspiraţie şi să lucreze sub îndrumările divine prin îndrumări precise. Când un om poate spune “Doresc numai ceea ce Dumnezeu doreşte pentru mine”, dorinţele false se veştejesc din conştiinţa lui şi îi sunt date o serie de noi stampe albastre de către Maestrul Arhitect, Dumnezeu dinlăuntrul lui. Planul lui Dumnezeu pentru fiecare om depăşeşte limitările minţii lui raţionale şi formează cvartetul vieţii lui, conţinând sănătate, dragoste, abundenţă şi personalitate perfectă. De multe ori omul şi-a construit în imaginaţie, pentru el însuşi, un bungalow, când ar fi trebuit să-şi construiască un palat. Dacă cineva încearcă să forţeze o realizare (prin mintea raţională), el o aduce la stagnare. “Voi grăbi aceasta”, a spus Domnul. El trebuie să acţioneze numai prin intuiţie sau îndrumare definitivă. Rămâi cu Domnul şi aşteaptă liniştit, încrede-te în El, îţi va aduce tot.

Am văzut legea lucrând în modurile cele mai surprinzătoare. O femeie avea nevoie pentru a doua zi de 100 de dolari. Era o datorie de o importanţă vitală, care trebuia înapoiată. Am spus cuvântul, declarând că Spiritul nu a fost niciodată în întârziere şi că suma era la îndemână. În aceeaşi seară, ea mi-a telefonat întâmplarea. I-a venit în minte să meargă la şeful de la bancă pentru a examina nişte hârtii. A privit hârtiile şi pe fundul cutiei erau 100 de dolari. A fost surprinsă, ştiind că nu-i pusese niciodată acolo; umblase de multe ori prin acele hârtii. A putut fi o materializare, aşa cum Isus a materializat pâinea şi peştii. Omul va atinge stadiul când vorbele lui se vor face trup, se vor materializa simultan. Câmpiile coapte pentru seceriş se vor manifesta imediat, ca în toate minunile lui Isus Christos. Există o extraordinară putere chiar numai în numele lui. El semnifică Adevar în manifestare. El spune: “Orice veţi cere Tatălui în numele Meu, El vă va da vouă!”

Puterea acestui cuvânt îl ridică pe om în cea de-a patra dimensiune, unde el este liber de toate influenţele astrale sau psihice şi devine necondiţionat şi absolut, aşa cum Dumnezeu însuşi este necondiţionat şi absolut. Am văzut multe vindecări săvârşindu-se prin rostirea cuvintelor “În numele lui Isus Christos”.

Christos a fost două, Fiinţă şi Principiu. Christos din interiorul fiecărui om este Mântuirea şi Salvarea lui. Christos dinlăuntrul lui însuşi este sinele cvadridimensional, omul făcut după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu. Este sinele care nu eşuează niciodată, nu cunoaşte boli sau supărări, nu s-a născut şi nu moare niciodată. Este Învierea şi Viaţa din fiecare om. Nimeni, venind la Tatăl, nu se fereşte de Fiul lui Dumnezeu - Universalul, lucrând pe planul

particularului, devine Christos în om, iar Sfântul Duh înseamnă Dumnezeu în acţiune. Asa că omul este manifestarea Trinităţii Tatălui, Fiului şi Sfântului Duh.

Trebuie să-ţi formezi un fel just de a gândi. Gânditorul care îşi foloseşte intuiţia este un artist şi are grijă să picteze numai imaginile divine pe canavaua minţii lui. El pictează acele imagini cu trăsături măiestre de putere şi decizie, având credinţa perfectă că nu există putere care să vatăme perfecţiunea lui şi că acestea trebuie să se manifeste în viaţa lui, idealul devenind real. Toată puterea e dată omului prin gândirea dreaptă, ca să-şi aducă cerul pe pământ; acesta este scopul Jocului Vieţii. Regulile lui sunt credinţa neînfricată, nonrezistenţa şi dragostea.

Fie ca fiecare cititor să se elibereze acum de acel lucru care l-a ţinut în captivitate de-a lungul epocilor, stând între el şi eul lui, şi să cunoască adevărul care-l va face liber - liber să-şi îndeplinească destinul, să aducă în manifestare Modelul Divin al vieţii lui: sănătate, avere, dragoste şi perfecta personalitate. Să se transforme prin reînnoirea minţii lui!.

Pentru serviciul drept: “Am un serviciu perfect, pe o cale perfectă; îmi îndeplinesc serviciul perfect pentru o plată perfectă”.

Pentru eliberare de orice captivitate: “Arunc această greutate lui Christos dinlăuntrul meu şi eu merg liber(ă), fără nici o povară”.

Din Viaţa şi Învăţăturile Maeştrilor din Orientul Îndepărtat:

Amintiţi-vă că tinereţea este sămânţa iubirii lui Dumnezeu, implantată în corpul divin al omului. Într-adevăr, tinereţea este Divinitatea în om; tinereţea este viaţă spirituală, viaţă frumoasă. Bătrâneţea nu este spirituală, este muritoare, urâtă, neadevărată. Gândurile de durere, de frică şi de grijă sunt urâte, noi le numim bătrâneţe. Gândurile de bucurie, de dragoste şi de ideal creează frumuseţea numita tinereţe. Bătrâneţea este doar o coajă în care zace piatra scumpă a realităţii, adica giuvaerul tinereţii.

Obişnuiţi-vă ca în voi să menţineţi conştiinţa copilăriei. Închinaţi-vă Copilului Divin din voi. Înainte de a adormi, spuneţi conştiinţei voastre: “Recunosc că în mine trăieşte un corp spiritual al bucuriei, veşnic tânăr şi frumos. Sufletul, gura, nasul, pielea sunt frumoase, spirituale, posed corpul Copilului Divin care este acum desăvârşit”. Repetaţi aceste cuvinte şi meditaţi asupra lor până adormiţi. Dimineaţa, când va sculaţi, spuneţi-vă tare: “Deci, iubire, în numele tău, în mine lucrează un alchimist divin! Prin puterea spirituală a acestei afirmaţii s-a produs în această noapte transformarea şi evoluţia dinlăuntru spre înafară. Spiritul a pătruns în corpul meu spiritual, în templul intim. Alchimistul din noi a lăsat să se distrugă celulele moarte şi epuizate; a făcut ca pielea să se înnoiască cu o aură de sănătate şi frumuseţe. Într-adevăr, acolo unde apare iubirea divină, acolo este tinereţe veşnică. Alchimistul divin locuieşte în corpul meu şi formează încontinuu celule noi şi frumoase de copil. Spiritul tinereţii este în corpul meu şi totul este Bun, Sfânt... Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeu”.

Învaţă să râzi şi să zâmbeşti ca un copil. Un surâs venit din suflet este o uşurare spirituală. Un surâs adevărat este ca o operă de artă a legiuitorului nemuritor. Este bine să spunem cu convingere: “Eu emit un cuget iubitor în întreaga lume şi doresc ca toate fiinţele să fie fericite şi binecuvântate”. Dă-ţi ţie asigurarea înaintea unei zile de lucru: “În mine trăieşte o formă desăvârşită, o formă divină. Îmi construiesc în fiecare zi frumosul, până ce

acesta devine realitate. Sunt copilul lui Dumnezeu Tatăl, care îmi va da tot ce am lipsă acum şi întotdeauna! Sfânt, Sfânt, Sfânt este Dumnezeu”.

Învaţă să te pătrunzi întotdeauna de bucurie. Dă-ţi asigurarea: “Viaţa veşnică umple şi pătrunde sufletul şi corpul meu, cu starea sa desăvârşită!” Fă totul în jurul tău luminos şi frumos. Întrebuinţează spiritul şi bucură-te de lumina soarelui... Siddha a menţinut în toate căile metode inspirative, aşa cum Dumnezeu L-a exprimat pe Fiul Său prin fiecare creatură; conştiinţa lor ştie că Dumnezeu este totul, Dumnezeu se revelează în toti şi în toate. Slavă lui Dumnezeu, şi pe pământ Pace şi Bunăvoire!

MEDITAŢIE:

O, TATĂ!
ÎŢI BINECUVÂNTEZ ZILNIC FRUMUSEŢEA.
ÎN OCHI AM LUMINA DRAGOSTEI TALE.
MĂ ÎMPODOBESC CU LUMINA TA.
ADEVĂRUL TĂU VORBEŞTE PRIN GURA MEA.
RESPIR CU SUFLUL TAU DE VIAŢĂ.
PRIN DRAGOSTEA TA TRĂIESC VEŞNIC.

AUD GLASUL TĂU.
FIINŢA MEA CU MĂDULARELE EI ESTE FIINŢA TA.
INIMA MEA ESTE INIMA TA.
TU EŞTI VIAŢA, SĂNĂTATEA ŞI PUTEREA MEA,
PRIN SPIRITUL TAU TRĂIESC.